

HISTORIER DU
ALDRI HAR
HØRT FØR

TROBBEL

AV BARN OG UNGE I
GRAN OG LUNNER

TROBBEL

«Trøbbel».

1. utgave, 1. opplag 2020

Omslagsillustrasjon: Martine Bladt Fogth, 22 år

Bokdesign- og produksjon: Håkon Forfod Sønneland

Satt i Garamond og American Typewriter

Boka er trykket av Blurb.com.

«Trøbbel» er laget av ekstremt kreative barn og unge i Gran og Lunner. De har gått på kurs i «skapende skriving» og «visuell kunst» på Hadeland Kulturskole. Her har de skrevet sine egne historier, og illustrert dem med trykk.

Dette er deres aller første bokutgivelse.

Boka finnes på bibliotekene i Gran og Lunner.

Kursledere har vært Inge Lauwers (visuell kunst) og Håkon Forfod Sønneland (skapende skriving).

Prosjektet er støttet av Kulturrådet.

Den onde kaken

Av Lukas Kjos Grimmsrud, 10 år

Det var en gang en kake, men denne kaken var ikke som andre kaker. Den var ikke snill. Denne kaken var ond!!

Når denne kaken var i bursdager, og folk prøvde å ete han, da tok han fram pistolene sine. En gang var han på bursdag hos en 100 år gammel mann i skogen. Denne mannen hadde lest om denne kaken med pistolene, så han var forberedt. Denne gamle mannen elsket militæret da han var liten, så han hadde mange pistoler og børser. Når kaken kom, så at ikke mannen den, han skøyt kaken, men det går jo ikke an og drepe kaker, kula gikk rett gjennom. Den traff et speil og kom susende tilbake og traff den gamle mannen.

Så da var det videre til neste bursdag. Da han kom til neste bursdag så han at det var småunger. Han kunne jo ikke skyte småunger, men da fikk han en ide. Han kledde seg ut som en råttan, gammel kake, og så gikk han inn på bursdagen og satte seg på bordet. Og da barna fikk se han, da løp de vekk.

Han var et geni trodde han, men tre år senere var han i en mattebursdag. Kaken hatet matte, men han visste ikke hva han skulle gjøre.

«Jeg vet det», sa han, «jeg kan jo skyte dem, de er ikke barn, de er jo ungdommer.»

Men en dag var det verdens undergang, og han måtte på en

romstasjon. Da han kom dit så, så han at det var null gravitasjon. Han var skikkelig sur. Han kom jo ikke til å klare noe.

Han sa til dem «hvis dere ikke skrur på gravitasjonen, så skyter jeg dere». Men problemet var at han ikke klarte å holde pistolen, siden det var null gravitasjon så svedde kaka rundt med en pistol. Og de som hadde bursdag åt opp kaka. Men det de ikke visste var at de hadde reddet verden. Den kaken hadde jo drept mange folk.

De som hadde bursdag, kom på nyhetene, men midt i sendinga så kom kaken ut av munnen av mennene og samlet seg på bakken. Nå tok kaken fram pistolen og skøyt dem. Og så gikk kaken hjem og sov.

Neste dag så han etter en bursdag, og så kom han over en verdensrombursdag til småbarn. Da han kom dit, hørte han en rar lyd. Så så han opp på himmelen, og der begynte himmelen å bli sugd i fillebiter.

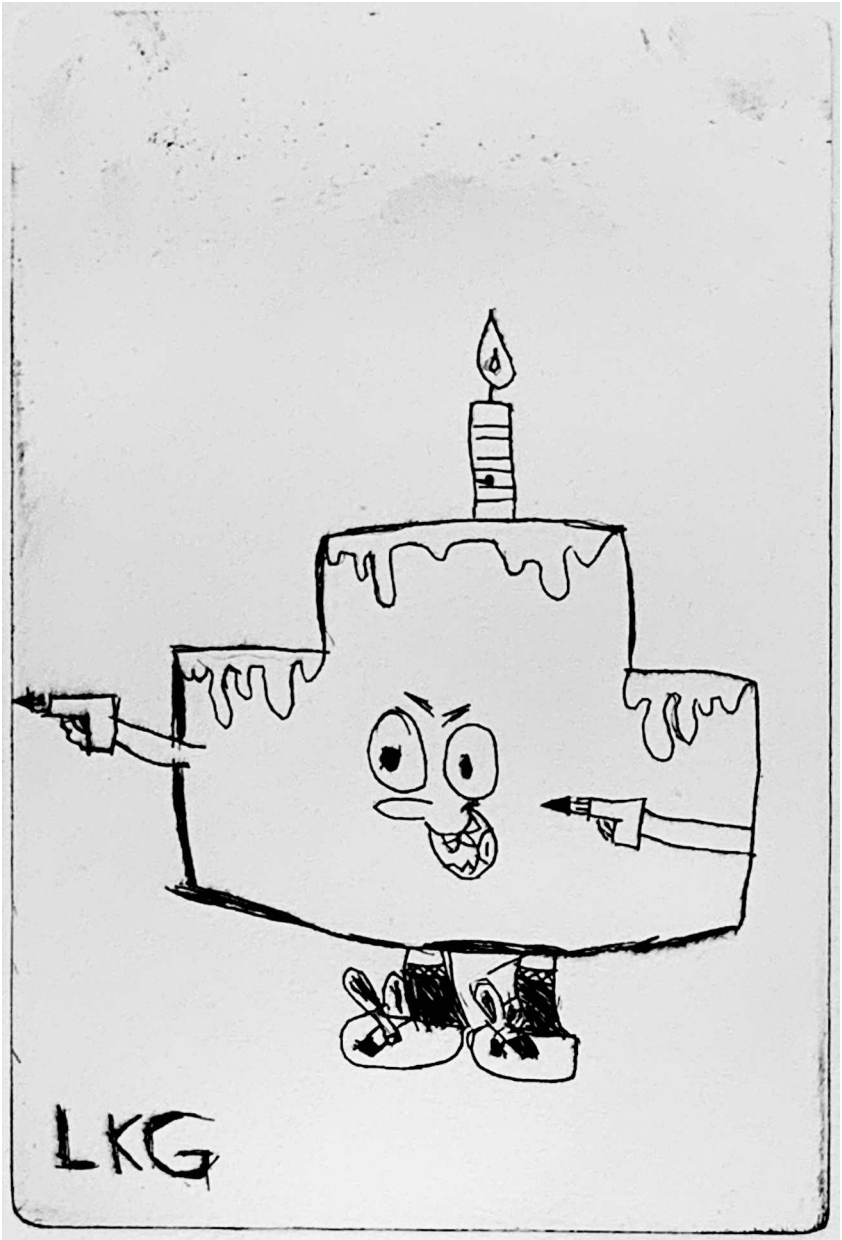
Plutselig begynte alt rundt han og fly, og han skjønte ingenting. Men så så han opp på himmelen, og han så hva det var, det var et svart hull. Alt ble sugd ut i verdensrommet.

Han landet på en fjern planet i det svarte hullet, han tenkte «nå kan jeg starte et nytt liv med å være snill».

Det gikk noen dager og så merket han at han var på Pluto. Han ropte «JA, JEG ER PÅ PLUTO!!!!»

Alle de andre som også hadde landet på Pluto så på kaken med et rart blikk og ropte også «JA PLUTO!!!!»

Så kom det en liten gutt bort til kaken.

«Er du en bursdagskake?» spurte den lille gutten.

«NEI!», ropte kaken

«Ehhh, jeg mener ja.»

Gutten sa «jaaa, da kan jeg feire bursdag.»

Da han kom dit satt alle og ventet på kaken. Da han kom inn hoppet alle mot han og spiste han.

Den indre krigen

Av Dorthea Løvoll-Paulsen, 15 år

«Ja, Steffen, hvorfor har du kommet hit til meg ...?»

Rektor skuet inn i øynene til Steffen som kjente svetten renne nedover ryggen. Skulle han faktisk si det? Han hadde kommet så langt som å gå til rektor, men skulle han faktisk gjøre det? Alt han kunne gjøre var å stirre på den hvite veggen bak rektor. Han måtte gjøre et valg, og det kvikt.

«Det er jo åpenbart!» En stemme ropte ut. Omtrent 20 skikkelser satt i et rundt rom med et bord som strakte seg rundt i rommet. Skikkelsene satt på høye, svarte stoler. Plutselig ropte en av dem ut.

«Vi er helt, helt sikre på at hun juksa på prøven. Vi må jo si noe! Det er jo det eneste som er rettfærdig!» Den virket opphisset.

«Som jeg allerede har sagt, det er ikke så lett!» En annen skikkelse fra den andre siden av rommet sa dette mens den kløp seg selv i pannen.

«Vi kjenner jo Marie godt, vi kan til og med kalle henne bestevennen vår! Hun vil få vite at vi sladret og hun vil aldri tilgi oss!» Stemmen hørtes mer sliten og irritert ut enn noe annet.

«Jammen-»

«Nei!» de andre skikkelsene startet å mumle mens spenningen økte.

«Jeg syntes vi bør si noe!» en annen stemme ropte ut. «Er du helt skutt i hodet? Alt står på spill! Uansett så påvirker det jo ikke oss hvis vi ikke sier noe!» Flere stemmer ropte til hverandre og det som startet som en stille diskusjon utviklet seg til en hissig krangel.

De to som hadde startet det hele hadde reist seg nå. De stirret hverandre inn i øynene mens de skrek til hverandre.

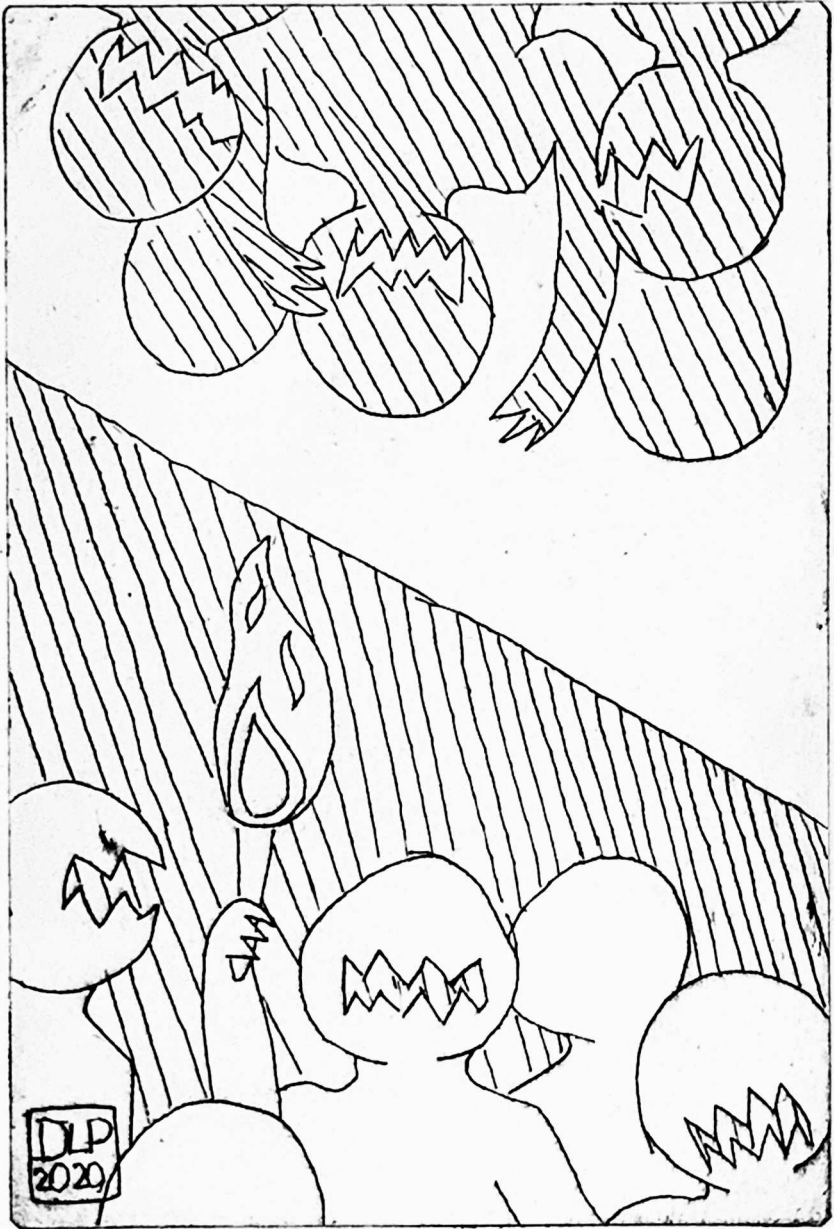
«Hvis du ikke greier å se forbi kun det som angår deg, så har du ikke en forbannet grunn til å være her!» Det var den siste dråpen.

Skrik og rop runget ut i salen, stoler ble kastet, skikkelsene skrek og klorte hverandre. Rommet var et fullstendig kaos. Noen av skikkelsene begynte å slåss over ting som ikke hadde noe med Marie å gjøre, mens andre fortsatte den samme krangelen. Ropene ble bare høyere og høyere, og skadene ble større og større. Man kunne ikke lenger skille skikkelsene fra hverandre, de hadde blitt en hel skapning.

Brått stilnet hele salen. To skikkelser, de to som hadde startet det hele, sto i enden av salen med alles blick rettet mot dem. En lå i bakken, mens den andre stirret ned på den. Kampen var over, valget var blitt tatt.

Steffen kremtet. Tankene som hadde spunnet rundt i hodet hans hadde endelig falt på plass. Han pustet dypt inn før han åpnet munnen.

«Vel ...»

Fra menneske til magiker

Av Ida Therese Olsen, 13 år

Jeg har aldri vært den smarteste eller den snilleste eller noe sånt, jeg har bare vært meg.

Jeg har noen venner, men de bor langt unna. Jeg ser på de som kan se vennene sine hver dag på skolen, ler, tuller og bare ser glade ut. men så sitter jeg i et hjørne på skolen og synes synd på seg meg selv.

Hver dag er det samme, skole, hjem, spise, sove, og gjøre det om igjen.

Men jeg fant en løsning. Det var ikke bare at jeg ble mer sosial og prøvde å få venner.

Men noe enda bedre.

«MAMMA! HAR DU SETT HANSKEN MIN!» Det var lillebror, han skal på skolen, men jeg er syk og må være hjemme.

«Endelig noe som skjer», mumlet jeg til meg selv. Det var jo ingen ting og gjøre uansett. Mamma har dratt på jobb rett etter at lillebror dro. Så jeg er alene hjemme.

«Skal aldri gå ut av sengen min», tenkte jeg for meg selv. Jeg slumret i nesten en time. *Pling* *pling*

Hvem sender melinger nå? Det er sikkert reklame. Selv om det bare var reklame, så var jeg nysgjerrig på hva det er. Jeg sjekket telefonen min. Det var en i klassen min. Det sto «where the f*** are u».

«Himmel og hav og pannekaker! Noen merker jeg er borte!» ropte jeg ut høyt uten å merke det.

«jeg er hjemme», skrev jeg, og tenkte at denne personen kan være en som bare har fått beskjed om å spørre hvor jeg var.

sukk

jeg orket ikke å svare. Jeg var våken, hva nå? Jeg kikket rundt i rommet. Ingenting. Ingenting å gjøre, rommet mitt var ryddigere en hele huset. Det var ikke så mye å gjøre, så jeg ryddet rommet for å få tiden til å gå. Men nå var det ikke noe rot.

Etter fem minutter sto jeg opp og gikk til spillrommet mitt. Jeg har ingen ting å gjøre uansett. Der sto alle spillkonsollene jeg har fått gjennom årene. I en hylle sto alle Ipaddene, telefonene og pc-ene mine. Alle var ødelagt eller for gamle til å funke. Men det var ikke de som var interessante, det var den pc-en jeg brukte hele tiden. Den fikk jeg til bursdagen min for en uke siden, men det var ingen i klassen som brydde seg. Bare de vennene som bor på andre siden av landet. Gavene deres kommer i posten.

Jeg sov gjennom hele dagen etter å ha spilt i 3 timer.

«JAKOP, ER DU HER!?» ropte mamma fra gangen.

«JEG HÅPER DET!», ropte jeg tilbake. Mamma var vant til at

jeg svarte ironisk. Hun hadde begynt å gjøre det samme. Mange tenåringer tror det er flaut, men det er kjedeligere med foreldre som ikke har humor i det hele tatt.

«Hei vennen, hvordan er formen?» spurte mamma. Hun hadde laget en kopp med te.

«Det går bra, jeg har sovet i snart ...5 TIMER! Holly molly chicken dolly», svarte jeg og var veldig overasket.

«Ja ja. Har du fortsatt feber? Nei, ser ikke ut som det». Mamma snakket til seg selv, hun gjorde så ofte at jeg ikke var sikker på om hun snakket til seg selv eller til meg.

HVA SKJER EGENTLIG?

Skole. Skole er mitt helvete. Ingen å være med. Bare et hjørne å sitte i.

Noen ganger skulle jeg ønske jeg var syk. Da kunne jeg være hjemme og trenge ikke tenke på hva som skjedde i verden. Fordi jeg var syk, og de som er syke er slappe og late.

«JAKOP!!» ropte en stemme fra andre siden av skolegården.

Å nei, er det Per Arne og Bjørn! De har mobbet meg i flere år. Men det var ikke dem. Det var Phillip. Vi snakket aldri, men vi satt ved siden av hverandre i timen. Han snakket til alle han satt ved siden av. Men han kom aldri opp til dem. Liksom i friminuttene.

«Ja? Hva er det? Er det noen som dør?» sa jeg sarkastisk, halvveis.

Ingen kom opp til meg med mindre noen var skadet eller det var

en slåsskamp på gang.

«Ahahahahahaha! Nei! Jeg bare kommer for å snakke med deg litt. Er det noe galt med det?» sa han. Det føltes så anderledes ut.

«Nei det er ikke det, jeg er bare ikke vant til at noen kommer opp til meg. Og snakker med meg. Det høres så depressing ut når jeg sier det høyt! sa jeg og lo av meg selv.

Og Phillip lo.

Dagene gikk, og jeg og Phillip ble bedre og bedre venner. Men så havnet Phillip i en slåsskamp i skolegården. Det var ikke vanlig av han å havne i slåsskamper. Men han ble slått i hodet litt for hardt, han falt ned på bakken og slo hodet enda mer.

«FILLIP!!» skrek jeg. Jeg så på han som slo han ned.

«DITT RASSHØL!! DU KAN HA DREPT HAN!! VET DU DET!?!?! NOEN, RING 113!!»

Jeg fikk helt panikk, jeg satte meg ved siden av Phillip. Panna og bakhodet hans hadde to store kuler, helt blå. Han blødde fra hendene og knærne. 5 minutter gikk, og ambulansen var til stede.

«SE HVA DU HAR GJORT! HAN HAR IKKE PULS LENGRE!! DETTE ER BARE DIN FEIL!!»

Øynende mine glødet av sinne. Så ble de røde. Så ble de hvite.

«DU FORSTÅR IKKE HVA JEG HAR HVERT IGJENNOM!! sa jeg, men stemmen min hørtes dobbel ut, som om flere personer sa det.

«D-d-d det var ikke jeg som startet» sa han med en skjelvende stemme.

«F-F-Fillip startet det. Han sa “slå meg i svime så hardt du kan. Og se hva Jacop gjør.”»

«MEN DU GJORE DET FOR DET OM!!» Kroppen min svedde over bakken. Knyttnevene mine strammet seg. Plutselig kom det ild ut av hendene mine og stein formet seg som en rustning. Vann ble om til tentakler bak ryggen min. Vinden ble sterkere og blåste nesten alle ned på knærne.

Med et slag av sinne tok vanntentaklene tak i han og dyttet han. Iden som var på hånden brant gjennom magen hans, og så, med et vindpust, ble han blåst vekk. Han traff et tre og falt ned.

Timer senere ble det informert om at han var død, og at det var ingen ting de kunne gjøre. Samme med Phillip. Han var død, mer død enn en flue i vinduskarmen om sommeren.

«JAKOP HVA F*** HAR DU GJORT!!» sa læreren min.

«Hva skjer egentlig? HVA SKJER MED MEG!?» ropte jeg og begynte å gråte.

Jeg ble utvist og kunne ikke komme tilbake før om aldri.

Barnevernet mente at jeg burde bli sent til barnehjem. Men klassekameratene sa at jeg ikke hadde hatt kontroll, og de prøvde å forklare hva som skjedde. De viste filmer, videoer og lydopptak.

Etter hvert sa de at i stedet for barnehjem, så ville de sende meg til et laboratorium.

«Vi sender deg til et laboratorium for å finne ut hva som skjer med DNA-et ditt», sa en dame som kom ut av sykebil.

«JEG VIL IKKE! JEG VIL VÆRE EN NORMAL GUTT

MED ET NORMALT LIV OG IKKE NOE SÅNT!!» skrek jeg til damen. Ingen skulle ta meg vekk fra det eneste jeg hadde.

«NEI, VENT, KOM TILBAKE!» ropte damen. Før jeg visste det, løp jeg. Løp, løp, løp. Men beina mine kunne bare ta meg så langt. Jeg satte meg ved siden av et tre.

Jeg hadde løpt in i skogen. Der skulle jeg bli.

JEG BLIR BARE STERKERE OG STERKERE

«Ok, jeg har nok mat, men har jeg nok drikke? Jeg lurer på om vanntentaklene mine er drikkelige», sa jeg stille til meg selv og reiste meg opp. Men jeg hadde ikke peiling på hvordan jeg skulle gjøre det. Førrige gang bare skjedde det.

«Fokuser! Det kan da ikke være så vanskelig, da vel. Jeg fokuserte på ryggen min. Jeg kunne føle noe. Fokuser!

pnhffff

GREIDE JEG DET!? Jeg snudde meg rundt, men det var ikke vann. Det var ild. Ildvinger.

Wow ... men ikke det jeg tenkte på. Jeg prøvde igjen. Denne gangen fokuserte jeg bare på vann. Ikke noe annet. Vann. Vann. Vann. Det var alt jeg tenkte, jeg fokuserte hardere. En kriblende følelse spredde seg rundt i kroppen. Det var egentlig litt avslappende. Ut av hendene mine kom det ut vann, men ikke bare fra hendene, fra ryggen også.

«YES!! JEG GREIDE DET!» Jeg fylte flasken min med vann og

drakk det.

«Kaldt og godt vann, sa jeg og fylte opp med vann igjen. Og la flasken i sekken min. Ok. Er det mulig for meg å ikke bruke et helt minutt på dette? Det må da være mulig å gjøre det fortere. Jeg gikk litt vekk fra der hvor tingende mine var.

Ok jeg klarte å lage ild vinger i sted Kan jeg lage dem nå også, og prøve og fly? –

«Fokuser!»

Jeg fokuserte så hardt jeg kunne på ryggen min. En varm følelse ble sendt gjennom ryggraden min. Det var varmt og følte levende ut.

Pfaff

Jeg så bak meg. Der var de. Brant som om det var iskaldt ute. Selv om det bare var sommer. «Ok, kan jeg prøve å fly, da?» Jeg flakset med vingende. Sakte, men sikkert ble jeg løftet opp av bakken.

«JA!! JEG KAN FLY. OH SH**! Jeg falt selv, og selv om jeg bare var en meter over bakken gjorde det fortsatt vondt. jeg forventet ikke det. Så jeg landet feil. Men ingen ting var brukket eller vridd. Det bare gjorde vondt.

Jeg ble sterkere og sterkere. Jeg bare trengte litt tid.

DU HAR VÆRT BORTE I MANGE ÅR

År har gått. Jeg har øvd og øvd og øvd. Jeg følte endelig for å dra

hjem. Hvor mange år har godt? Hadde ikke peiling, hadde ikke klokke eller telefon.

«Fly!»

fom opp i lufta over trærne, og da så jeg alle lysene i gatene, bilende som kjørte fram og tilbake. Jeg så huset mitt. Det var på en bakketopp. Jeg kunne se moren min lage mat. Det var en til på kjøkkenet, men det var ikke pappa eller noen jeg kjente.

Jeg landet og ringte på.

«Kjell, åpner du døra?» sa en stemme inne i huset. Men hvem er Kjell?

«Ja, mamma.»

MAMMA! Har MAMMA ENDA ET BARN!

«Hei. Vi skal ikke ha noe», sa gutten i døra, det var mest sannsynlig Kjell.

«Nei jeg bor her jeg», sa jeg og smålo litt.

Kjell så på meg med et blick som jeg aldri har sett maken til.

«MAMMA! DET ER EN MANN PÅ DØRA! HAN SIER AT HAN BOR HER!»

Kjell sin stemme lignet veldig på pappa sin. Men hvis han var sønnen deres, ga det jo litt mening.

«KOMMER!!» Mamma kom ned trappa.

«Jakop!?! ER DET DEG?!» ropte mamma mens hun fikk tårer i øynende.

«Det er meg, det», sa jeg og prøvde ikke å gråte selv.

«HVOR HAR DU VÆRT, DU HAR VÆRT BORTE I MANGE ÅR!!! DITT RASSHØL!!» Mamma kjefтет på meg akkurat som før. Ingen ting var annerledes. Du skulle ha trodd at hun ville ha gitt meg en klem. Eller begynt å gråte. Men neeeeeiii. Det jeg fikk var bare kjefтет.

«Hvor gammel er jeg egentlig?» spurte jeg og prøvde å unngå at hun kjefтет på meg.

«Skal vi se. Du var 15 da du dro, og du har vært borte i fem år, så det blir ...20 år gammel», svarte mamma. Hun hadde helt glemt at hun nettopp kjefтет på meg. Typisk mamma.

«20? Er du seriøs nå eller?» spurte jeg og håpet at det ikke var sant.

«Jo, du er 20 år. Lykke til med å få jobb. Siden du er 20 kan du flytte vekk så jeg ikke trenger å se deg mer. Du er en skam for familien vår!»

«J-j-j jeg mente ikke å-å være borte så lenge», sa jeg. Ville ikke mamma ha meg lenger?

«GREIT! Da stikker jeg. Ha det», sa jeg og snudde meg rundt og skulle til og fly vekk.

«VENT!» sa en stemme bak meg.

Det var Kjell.

«Ikke dra. Jeg vil bli med», sa Kjell og begynte å gråte.

«Ser du det lyset der? I skogen der er jeg hele tiden. Så hvis mamma blir for mye, så vet du hvor du skal. Ok?», sa jeg og

trøstet han. Stakkars gutt han hadde sikkert lyst til å være med broren sin. Men så måtte han bare dra igjen.

Neste dag var det stille i skogen. Det var alltid stille, men denne gangen var ekkelt. Tanken på at moren min sendte meg vekk, tanken på at jeg bare stakk fra broren min. Tanken på at pappa ikke var der. Det var ekkelt. Skummelt. Det var kaldt, vått og ensomt.

«Jakop?» sa en stemme bak busken.

«Er du her?»

JEG ER IKKE SOM HAN

Det var Kjell. Han kom innom en tur

«Hva gjør du her, Kjell?»

«Mamma fortalte om pappa. Var han slem?» Kjell spurte. Jeg ville si nei, men jeg kunne ikke lyve til han.

«Ja, han var ikke den snilleste faren», sa jeg. Jeg kunne ikke fortelle Kjell alt faren vår hadde gjort mot meg og mamma. Han var alkoholiker og brukte rusmidler. Så når han var hjemme, var han enten full eller høy. Men han var aldri hjemme.

«Hva om du er som han?» sa Kjell og tok et steg vekk.

«Jeg er ikke som han, jeg lover», sa jeg. Men inni meg løy jeg, nei jeg var ikke som han på den måten. Men jeg hadde drept en person før. Og nesten drept en til. Så jeg var ikke så mye bedre.

Mange år har gått. Kjell har lært magi. Han går på skole, og jeg har blitt kjent i verden rundt. Det er blitt lagd flere bøker om hva som har skjedd i livet mitt. Men ingen av dem er sanne, bare denne, denne er den eneste boka som jeg sier er sann.

Jeg bor med vennen min i et hus ute på landet. Jeg kan ikke takle storbyer. Men livet mitt er bedre.

Mamma og pappa er i fengsel for være dårlig foreldre for Kjell.

Ok. Kjell er nå 15. Samme alder jeg var da jeg stakk. Håper han ikke gjør det samme.

Den uvanlige reven

Av Aryan Fassih, 12 år

Det var en gang en nihalet rev laget av bein og flamme.

Den bodde i fred og ro i en skog som het Sommerskogen. Der blir det aldri vår, vinter eller høst

En dag kom det et lite kongerike som flyttet inn rett i nærheten av skogen.

Reven likte ikke dette. Reven prøvde å ignorere kongeriket, men det lagde for mye bråk. Reven planla å angripe etter at slottet var ferdig.

(3 måneder senere)

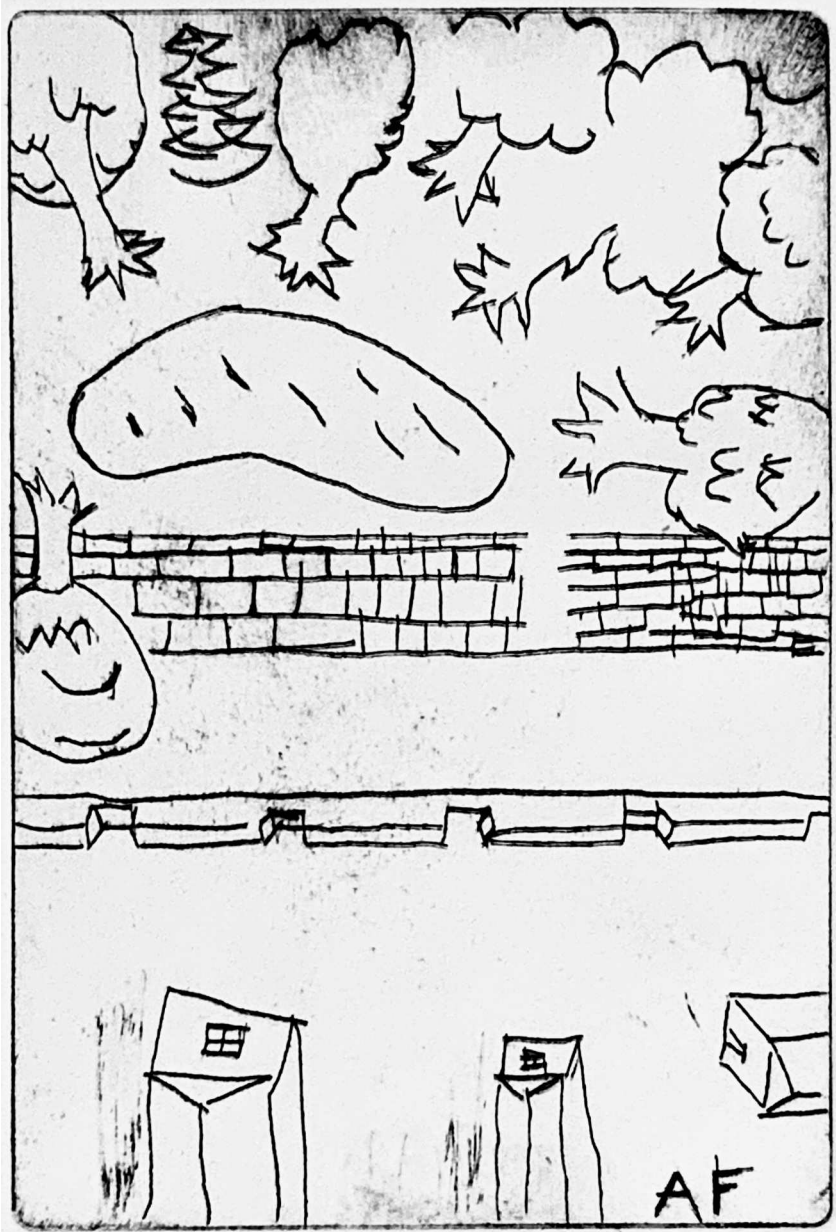
(5 reveår senere)

Kongeriket var endelig ferdig, og reven kunne angripe.

Han skulle prøve å hoppe over muren, men det klarte han ikke. Reven prøvde å kaste steiner, trær, busker og store steiner på veggen, men den var alt for tjukk.

Etter en liten stund så vaktene at reven prøvde å ødelegge veggen. Vaktene kom for å skyte reven, men da dro reven før de kunne skyte.

Reven begynte å trene på å hoppe. Etter en stund kunne den hoppe over et tre som var dobbelt så høyt som muren til slottet.

Reven løp mot muren og hoppet over, den klarte det, men den ble omringet så fort den landet. Den hadde ikke noe annet valg enn å overgi seg. Den ble ført ned til fengselet. Etter en god stund da alle vaktene dro, så rømte den og tok alle de andre fangene med seg for å hjelpe den. Fangene viste reven veien ut og ble med reven.

Reven hjalp dem til å bli sterke. Etter to dager så var de sterke og raske.

De angrep og ødela alt sammen som de kunne, til og med muren som fangene kunne de svake punktene på.

Endelig så var slottet ødelagt og reven kunne hvile.

Forhekset skog

Av Linn Anett Zimmermann, 13 år

Del 1.

Dag løp gjennom skogen, beina hans var så vidt nær bakken. Plutselig stoppet han, kastet hodet bakover og snudde seg rundt. En skygge suste rundt i trærne, den hoppet ned og angrep han. Dag hoppet framover for å klore skyggen, men da forsvant den. Dag så opp og så en slange som hogg etter han. Han hoppet bakover da Fiolett hoppet ut fra en busk, fanget slangen ved halen og tråkket på hodet dens så den døde. Pelsen hennes var matt og skitten som om hun hadde jobbet lenge.

«Fiolett, hva er det du gjør her ute?» spurte Dag som ikke la merke til det.

«Jeg kan si det samme om deg», svarte hun.

Dag så ikke så veldig fornøyd ut av måten hun svarte på. Han så seg rundt.

«Er det min bag», sa han plutselig.

«Vel, ja, du glemte den ved et kratt, så jeg bestemte meg for å gi den tilbake», svarte hun og plukket den opp fra støvteppet på bakken, der hun hadde lagt den og ga den til Dag. Han takket pent.

«Så hva er det du gjør her ute?» sa Fiolett og så ut i tomheten av skogen.

«Ingenting, hvordan har du det», sa han for å unngå spørsmålet hennes.

«Helt fint» svarte hun med hodet lavt. Dag la ikke merke til hvor trist hun var, han var for opptatt med å se etter flere fiender.

«Har jeg glemt noe?» tenkte han.

Fiolett snudde og gikk med hodet hengende og halen slepende etter seg, støvet samlet seg i pelsen hennes mens hun gikk forbi. Dag snudde seg. Og la fra seg bagen ved kanten av lysningen, og hoppet bak et kratt.

Skyggene hoppet ned fra trærne og begynte å se etter Dag. Akkurat da en av dem snudde ryggen til, hoppet Dag ut av busken og angrep den. De andre skyggene snudde seg og hoppet mot han. Han hoppet mot den første og drepte den. Så den andre, drepte den. Den tredje, drepte den og til sist den fjerde, men den fjerde skyggen var mye større. Det var dronningen. Lederen av beistene som levde i skogen. Dag begynte å bevege seg rundt henne. Et lys glimtet foran han, og den oransje fargen i pelsen hans lyste opp og blendet dronningen. Dag tok den sjansen han hadde og klorte opp dronningen da hun forsvant under de lyse potene hans. Han snublet, landet på ryggen og så opp på trekronene, som lyset glapp gjennom. Pelsen hans lyste i sollyset. Han så en liten figur som hoppet fra grein til grein. Han reiste seg opp. Den oransje pelsen på ryggen hans lyste opp som en ild. Halen hans gikk fra side til side. Han var nesten redd for hva som kunne luske der oppe.

Figuren hoppet ned og landet rett ved siden av han.

«Tror du at du kommer til å slå dronningen?» sa den nesten leende. Dag skvatt og virvlet rundt da han så hvem det var. Han ble nesten skuffet.

«Åh, er du ikke glad for å se meg» ertet hun.

«Nei, Hex, det er ikke det. Jeg tror jeg har glemt noe».

«Du tror det ja», sa hun og begynte å tenke.

«Skulle ikke du hjelpe Fiolettt med hulen hennes?» sa hun.

Da ble han stille.

Han skjønnte nå hvorfor hun plutselig virket så trist. Revert sover om dagen, og uten inngang til hulen sin kunne hun ikke sove i trygghet. Dag plukket opp baggen og løp inn i skogen for å finne Fiolettt. Hex rykket på skuldrene og så seg rundt. Hun løftet på en flaske som hang på halssmykket hennes. Den store skyggen kom bort til Hex, hun åpnet flasken. Skyggen hoppet inn i flasken, og hun lukket den før den kom seg ut igjen. Hun hoppet opp i et tre, og den mørkegrå pelsen forsvant inn i skyggene.

Dagen drar for alltid

Av Samuel Skjøtskift, 10 år

Det var en gang en gutt som het Frodo. Han var 10 år gammel, men det han ikke visste var at han skulle redde hele universet. Han bodde i et lite hus på en etasje langt inne i skogen. Nesten ingen visste om det, det var lite og skrøpelig.

En dag han gikk i skogen så han noe som lyste under noen steiner. Han tok dem bort, så plutselig åpnet en portal seg som glødet foran han, så gikk han inn. Hele verden fløy forbi han, ingen ting var sammenhengende. Så stoppet han, han var et sted der som fjellene bøyde seg og trærne grodde sammen. Han så en mann som gikk bortover, han så trist ut. Frodo gikk bort til han. Frodo sa «hva er galt?»

Mannen så rart på Frodo, og sa «har du ikke hørt det! Verdens mektigste mann vil drepe soldragen.»

«Hæ! Hvem er soldragen og hvem er verdens mektigste mann?» spurte Frodo. Mannen så på han.

«Soldragen og nattdragen styrer dag og natt. Soldragen trekker solen over himmelen og nattdragen trekker månen over himmelen. Uten en av dem vil det være enten bare dag eller bare natt, og nå lurere du vel på hvem verdens mektigste mann er?»

«Ja», sier Frodo. Mannen sier «ok, verdens mektigste mann er en ond mann med mye makt, han går i en lilla lang kappe og svarte klær.»

«Og han vil drepe sol-dragen?» spør Frodo.

«Helt riktig», sier mannen.

«Men hva er så farlig med at sola ikke lyser på himmelen?» spør Frodo.

«Vel, når sola ikke lyser, vokser ikke mat, så vi sulter.»

«Men hva med kjøtt?» spør Frodo.

«Dyr trenger mat de og», sier mannen.

«Er det noe mer som kan skje?» spør Frodo.

«Ja, alle trær dør av solmangel og det fører til helt uren luft så vi dør av luftmangel.»

«Er det noe mer som kan skje?» spør Frodo.

«Ikke noe som jeg kommer på» sier mannen.

«Jeg vil stoppe verdens mektigste mann» sier Frodo.

«Er du gal?» spør mannen.

«Hvis gal vil si at jeg er den eneste som tør å prøve å stoppe verdens mektigste mann, så ja, jeg er gal» sier Frodo. Så gikk han på sin lange reise for å stoppe verdens mektigste mann.

«Vent!» roper mannen.

«Hva er det du vil si?» spør Frodo.

«Det kan være mange farer på veien til verdens mektigste mann.» sier mannen.

«Hva slags farer?» spør Frodo.

«Digre edderkopper, små troll som rir på ulver, kjempetroll med digre slegger og verdens mektigste mann sine vakter, men alle har en svakhet: edderkopper ser trippelt, små troll er utrolig treige uten ulvene sine, kjempetroll har alle musklene i magen, rustningen til vaktene har et mellomrom mellom bryst og hjelm.» sier mannen.

«Ok, ha det» sier Frodo og går videre.

«Vent litt» sier mannen. Frodo stopper med å gå og ser på mannen. Han ser en merkelig gnist i øynene hans. Plutselig trekker mannen opp et sverd, så hogger han etter Frodo. Frodo hopper unna. Sverdet sitter fast i bakken, så mannen slipper taket. Mannen får plutselig lange klør og fortsetter med å angripe Frodo. Med en kraftanstrengelse klarer Frodo å trekke sverdet opp av bakken og skjærer av hodet på mannen.

«Lurer på hva det var», sier Frodo til seg selv.

Så går han. Han har fått sitt første sverd. Frodo går bortover en sti som virker endeløs lang. Han håper å finne en landsby der han kan spørre om veien. Plutselig kommer han fram til en skog. Stien fortsetter inn i skogen, så Frodo gjør det også. Stien begynner å bukte seg. Her og der hører han litt knurring og ser noen gule øyne. Plutselig hopper en ulv fram med et lite troll på. Trollet har et sverd, en bue og en bag med piler.

Frodo løper mot trollet og skjærer av hodet på trollet. Han regner med at ulven vil prøve å drepe han, men det gjør den ikke, den virker trofast mot Frodo.

Frodo setter seg på den, og den begynner å løpe. Dette synes Frodo går fortere. Når de er i skogens indre, stopper stien og ender i en diger kampestein. Frodo lener seg mot den, og

plutselig begynner steinen å lyse. Steinen forsvinner, og der den hadde stått var det nå en trapp som går under bakken. Han og ulven går ned. Steinen kommer tilbake på plassen sin, og noen fakler blir tent. Da ser han en landsby i bunnen av trappa. Han går ned trappa og banker på en av dørene. En mann åpner døra og sier «hva er det du vil?»

«Jeg lurer på veien til verdens mektigste mann, for han må finne veien til døden» sier Frodo.

«Jakter du på verdens mektigste mann?» sier mannen og ser på han med store øyne.

«Kom inn, kom inn og sett deg ned» sier mannen. Begge går inn og setter seg ned. Mannen begynner å fortelle om at han har visst lenge at verdens mektigste mann var ond og, at han hadde forberedt seg til at verdens mektigste mann skulle gjøre noe ondt. Derfor har han gravd en gang fra sitt eget hus til verdens mektigste mann sitt slott. Han snakker så mye at han ikke merker at ulven er inni huset, det er først når han er ferdig med å snakke at han merker den, og skvetter. Han sier «når jeg tenker meg om har vi ikke sagt hva vi heter, jeg heter Bob og hva heter du?»

Frodo sa «jeg heter Frodo.»

Plutselig hører de en høy hvesing.

«Hysj, mega-edderkopper» hvisker Bob.

«Hvordan kom de seg inn i den underjordiske byen deres?» spør Frodo.

«De graver ganger inn hit» sier Bob. Så forsvant hvesingen.

«Enda en er drept» sier Bob.

«Hva mener du?» spør Frodo.

«Edderkoppene drar først når de har drept noen», svarer Bob.

«Men hvordan vet du at de har dratt?» spør Frodo.

«De hveser konstant», svarer Bob.

«Men nå må jeg nesten vise deg gangen som fører til verdens mektigste mann sitt slott», sier Bob. Så får Frodo se gangen som fører til verdens mektigste mann sitt slott.

«Da drar vi», sier Frodo og setter seg på ulven.

«Skal du bli med?» spør Frodo.

«Jeg tror at jeg ikke er kjapp nok til å holde følge» svarer Bob.

«Du kan få sitte på» sier Frodo. Så setter Bob seg på. De rir lang tid, men plutselig er det en diger hule foran dem og de ser noen digre grønne føtter i hulen foran seg.

«Kjempetroll», hvisker Bob og begge går av ulven.

«Hvordan skal vi komme oss bort til fortsettelsen av gangen?» spør og hvisker Frodo samtidig, men så kommer Frodo på hva mannen hadde fortalt han: kjempetroll har alle musklene i magen. Samtidig kommer han på at det lille trollet han hadde drept i skogen hadde både pil og bue. Så kommer Frodo på at han kan skyte piler etter kjempetrollet.

«Bare vent litt, jeg har laget en plan selv», sier Frodo og setter seg på ulven. Ulven løper bortover gangen, ut av huset, opp trappen

og gjennom skogen helt fram til trollet som Frodo hadde drept. Frodo tar buen og pilene. Så drar han tilbake til Bob, men han stopper ikke ved Bob, han rir inn i hulen. Kjempetrollet ser han med en gang og slår etter han med klubben, men Frodo er kjapp og fyrer av fire piler mot trollet. Alle treffer helt perfekt i magen, men Frodo blir litt overasket siden så fort den ene pilen treffer, virker ikke armen som kjempetrollet holder slegga i, når andre pil treffer virker ikke den andre armen, når tredje pil treffer virker ikke beina lenger og når fjerde pil treffer, dør kjempetrollet. Frodo går bort til det døde kjempetrollet og drar ut pilene.

Frodo og Bob setter seg på ulven, så rir de videre. Mens de rir spør Frodo hva som er så viktig med månen. Bob sier «månen er et symbol på besettelse, fred, ville og kulde.»

Til slutt kommer de til enden av gangen. Frodo synes at det er deilig med sollys mot huden, men han synes at det var synd at den følelsen kan forsvinne for alltid. Han kan ikke se slottet til verdens mektigste mann, så han går oppå en haug, og da ser han det, slottet til verdens mektigste mann. Rundt hele slottet er det vakter, det er fire vaktårn på muren med minst fire vakter i hvert. Frodo tenker at hvis han bare dreper en av dem, vil han bli ferska.

Plutselig kommer fire vakter ut av slottet. De bærer en diger kongetrone, og i den tronen sitter verdens mektigste mann. Bak han kommer en hel armé med vakter. Frodo sniker seg etter dem.

Det begynner å bli natt. De kommer til et lavt fjell. De klatrer opp på fjellet. Men det er et digert krater på toppen av fjellet. På hver sin side er det et merke. På den ene siden en diger sol, og på den andre siden en diger måne, men det er et hull i månen, og en

stige ligger på bakken nedenfor. Bob sier «dette er natt- og dagdalen. Innenfor tegnene bor dragen som passer til tegnet.»

Frodo går bort til stigen, setter den opp til veggen og klatrer inn gjennom hullet i månen. Så ser han noe som han ikke hadde forventet. Han ser nattdragen. Nå tenker han på at han egentlig ikke hadde sett månen på himmelen i det siste, og han lurer på hvorfor den ikke fløy over himmelen. Den ser helt våken ut. Men så ser han at den er lenket til bakken. Så Frodo går bort til dragen og lirker opp låsen med sverdet. Så fort nattdragen ikke er lenket til bakken, flyr halen dens inn i veggen og tar ut et sverd som den gir til Frodo og sier «som en takk for hjelpen.»

Sverdet er i rent gull og innmykket med diamanter. Frodo går ut gjennom hullet i månen og klatrer ned stigen. Da ser han at vaktene til verdens mektigste mann skal lage et hull i solmerket på veggen med en rambukk. De slår, og bum, Frodo ser soldragen. Frodo tenker at det er ingen tid å miste, så han setter seg på ulven og trekker fram gullsverdet. Med en gang sverdet kommer fram, tar sverdbladet fyr.

Det skjærer rett gjennom rustningen til vaktene.

Til slutt er det bare verdens mektigste mann igjen.

Verdens mektigste mann tar fram sverdet sitt, så løper de mot hverandre.

Frodo dreper verdens mektigste mann. Det siste verdens mektigste mann sa, var «du er død.»

Plutselig hopper to edderkopper fram og kveler Frodo og ulven hans.

Så ligger Frodo i senga si hjemme i huset sitt. Frodo sier til seg

selv «det var nok bare en drøm».

Men når han går ut, ser han ulven. Når den venter på han, skjønner han at det var ekte. Så kjenner han noe i lomma. Han trekker det opp og ser at han holder gullsverdet i hånden, så renner det gullmynter ut av spissen på sverdet.

Så lever de lykkelige som rike folk til sine dagers ende.

Den hoppende dinsauren

Av Maiken Helander, 11 år

Det var en gang en dinosaur som het Martin. Han var fanget i internett.

Han ble tvunget til å hoppe hver dag, for tusener av mennesker som var uten nettverk.

En dag fikk han nok. Han ville ut herfra. Bort fra alle kaktuser, og få sitt eget liv.

Han hadde en familie, men de bodde i en app som var på andre siden av skjermen.

Han bodde i den eneste appen som ikke ble brukt av eieren av telefonen, som heter Julie.

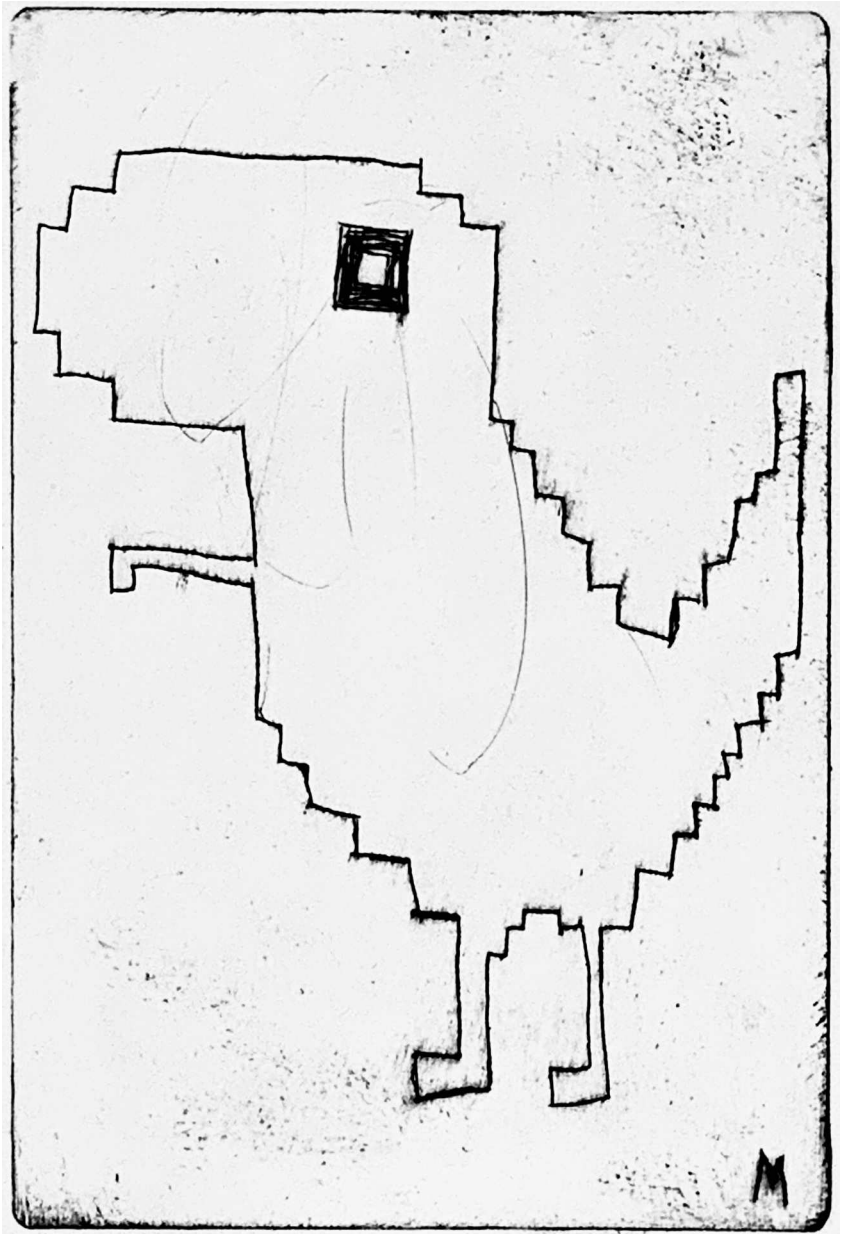
Hun går på en privatskole i Canada. Der er hun den mest populære jenta på skolen.

Martin var blitt forelsket. Men det var et problem. Han kom seg ikke ut av internett.

Hvordan kunne han komme seg ut?

Det kom han nok aldri til å finne ut av.

Men akkurat da hørte han en stemme som sa:

«Jeg kan hjelpe deg, hvis du vil, da?»

Selvfølgelig sa Martin ja. Hvem ville vel gå glipp av den sjansen?
I hvert fall ikke han.

Da sa mannen: «Bank deg i hodet tre ganger og si ‘Sånn skal det gjøres’»

Martin gjorde som mannen sa. Plutselig kjente han en rar følelse i kroppen.

Han fløy!

Han kunne fly!

Han fløy helt bort til den andre siden av telefonen.

Helt bort til Pixel Art Studio, der resten av familien bodde.

Han lever ennå. Kanskje du finner han der.

Den raske traktor'n

Av Robin Fredrikstad, 19 år

Det var en kar som var interessert i å kjøpe en ny traktor som han sku bruke på garden sin, dænna kar'n hadde det fengende navnet Pelle.

Han setter seg ned foran pcen og grubler litt på åssen merke det sku væra. Han ser på John Deere, Fendt, Massey Ferguson, New Holland, Claas og Valtra, ja, kort sagt en hel haug av merker og størrelser. Han faller tæll slutt på en John Deere 6195r som er langt oppi gokk. Han sier tæll kona «se på dænna her a, dætta er traktor med stor T».

Så sier kona «ja... jo, det er du som må kjøre».

«Jo, så klart» sier Pelle med et kjæmpestort smil om munnen og tenker «jada».

Dom ringer med en eneste gang og sier at dom tar seg en tur, det er jo tross alt oppi Vågå dætta vidundret er, dom sætter seg i bilen, skrur på tenninga og dunderer ut fra gardsplassen. På Riksveg 4 så ser dom etter hvor fort dænna traktorn går, så skvætter dom tur sæte når dom ser den går i 50 km/t, da kan han jo kjøre kønnet enda raskere tæll kønnsiloen på Jaren, tenker kona, og så tenker a att hu «slæpper og få mange sure blick på jobben, når dom har kjørt ætter han i flere mil, med dænn gamle traktorn».

Robin

På Eina så ser dom en makan traktor som dom ska kjøpe, dom glanar så mye på'n at dom nesten kjører i grøfta. Dom sier tæll hverandre «dætta dær blir noe og ha foran trammen». Dom blinker tæll sia bort ved avkjøringa tæll Bøverbru og parkerer på en parkeringsplass, og marsjerer bortover tæll dænna bonden som kjører en så staselig maskin. Dom tar seg ned på jordet fra vegkanten og veiver med arma, dænna bonden ser dom veiver med arma, og trur det er no gæli, så han snur traktorn 180 grader og gir bänn pinne mot dom. Pelle sier tæll kona «je trur'n så oss».

«Kan se sånn ut, ja» sier kona med urolige ord og steller seg litt lenger bak han, bonden kommer jo tross alt i 30 km/t i oppoverbakke.

Og omsider så kommer han, sætter traktorn i Park og hopper tur og strever bort tæll dom, «å ærre som har skjedd» siarn.

«Hei, je hetter Pelle og dætta er kjærringa mi, vi så at du kjørte dænna, og vi er på veg tæll å se på en sånn en».

«Å ja, ja... je kan anbefale dænna , bra tempo, sterk motor, bra løftekapasitet blant anna».

«Rått», sier Pelle med sin drøm enda sterkere i hodet. Bonden sier «vil du prøve'n så kan du føle åssen dænn er å kjøre».

«Kan je dæ, takk takk, je har ælldri kjørt noe så avansert før».

«Ja, jo, åssen traktor har du nå a», spør bonden.

«Jo, en 88 modell John Deere 2850».

«Jo, da blir det en oppgradering gange 5», sier bonden.

Ætter å ha blitt vist litt omkring så får'n kjørten litt, og da kommar'n på at dom har dårlig tid og sier «trur vi må snu, dæ

stenger klokka fæmm».

«Javæll», sier bonden, «da får vi snu oss rundt da».

Kona står og ser på klokka når dom kommer bort.

«Trur vi har litt dårlig tid».

«Veit dæ, takk for tur'n», siarn Pelle.

«Talas en anna gong», sier bonden.

Pelle og kona flyr tællbarsatt tæll bil'n, setter full fart mot Vågå, ætter noen timer så er dom framme, og da er klokka halv fæmm. Pelle ser traktorn stå og glinse i sola.

«Se på dæ skjønne beistet der, a».

«Joda... dænna var... eh fin», sier kona med en klassisk dame-som-ikke-er-interessert-uttrykk. Dom tar seg bort tæll inngangsdøra og ser at det litt halvmørt inne der.

«Ja, joda, her ser det åppe ut», sier kona.

«Ser litt mørst ut ja, vi får slå inn døra vis dæ ikke er noen her».

Dom tar i døra og merker at'n beveger på seg, og det ringer i en bjelle.

«Pling», siar'n, og dom smetter innafor døra og møter en kar.

«Hallo», sier en kar bak en disk.

«Mårn du, vi er her for å se på dænna 6195r'n».

«Hallo, og ja, ærre'n Pelle fra Gran på Hadeland».

«Jau, vi har stressa hit, reiste væll rundt klokka 11 trur je.»

5 min seinere, etter æll skravlinga.

«Ska vi gå ut og se på dænna da» sier sællgarn med et gjæsp.

«Ja gjerne, se på flaket som snart ska på en ånkelig jordomseiling».

«Ja, her ærrn da, en 18 modell 6195r, med 195 hæster, 6 hydraulikkuttak bak her da, hurtig gir, kan løfte 8 og halvt tonn bak og med masse ana rart som står i anvisninga».

«Jo, dætta er mer enn nok enn det je trenger, men jo mer jo bædre, ække det man sier a».

«Joda», gliser sællgarn, «hva blir svaret, blirre en hingst?»

«Gjett om a, ska ta å henge opp kontrakta over nattbordet når den kommer ut av skrivemaskin».

«Kjæmpeflott, ska vi gå inn å gjøre det bæste med hele handarn, nemlig skrive kontrakt og betale for hingstn».

«Ho ho», sier Pelle med et begeistret ansikt. 10 minutt seinere.

«Takk for handarn, da kommer den i morra klokka 12 på morran væ».

«Ska prøve på dæ, ja. Kommer en lastebil klokka grytidlig, og da mår'n stå opp noen timer før da».

«Joda, unnskyld da» gliser Pelle.

«Blir ånkelig takknemlig når den kommer da» gliser Pelle.

«Takk for handarn og prækas i morra» sier sællgarn.

«Hade a», sier Pelle og kona og stikker hjemover.

«Dætta blir morro i morra.

«Ja, joda, blir ålreit dætta ja», sier kona.

Daan ætter så kommer den litt før klokka tolv, og da flyr Pelle rundt i glede, og starter'n og tester'n, «da blir det fest neste hæl»

Og snipp snapp ute så var Pelle ute og pløyde.

Spenstige Mikkel

Av Aslan Molden Öztorun, 14 år

Det var en gang en gutt som hett Mikkel. Han var en de beste på trampoline på hele skolen, men det var en som var bedre enn han. Det var en gutt som het Filip. Han greide dobbel cork 7.

Mikkel ønsket seg å bli bedre enn Filip. Men problemet var at Filip hadde alle jentene på laget sitt. For eksempel da Mikkel tok dobbel backflip, så var det bare Frode, treneren til Mikkel, og Sofia som jubla.

Men etter 15 år, da Mikkel var 25 år, sa Filip:

«Jeg er så mye bedre enn deg!» og alle jentene begynte å le forsiktig.

«Ok», sa Mikkel.

«Hopp først du», sa Filip.

Plutselig så tok Mikkel trippel cork 7 og alle jubla for han!

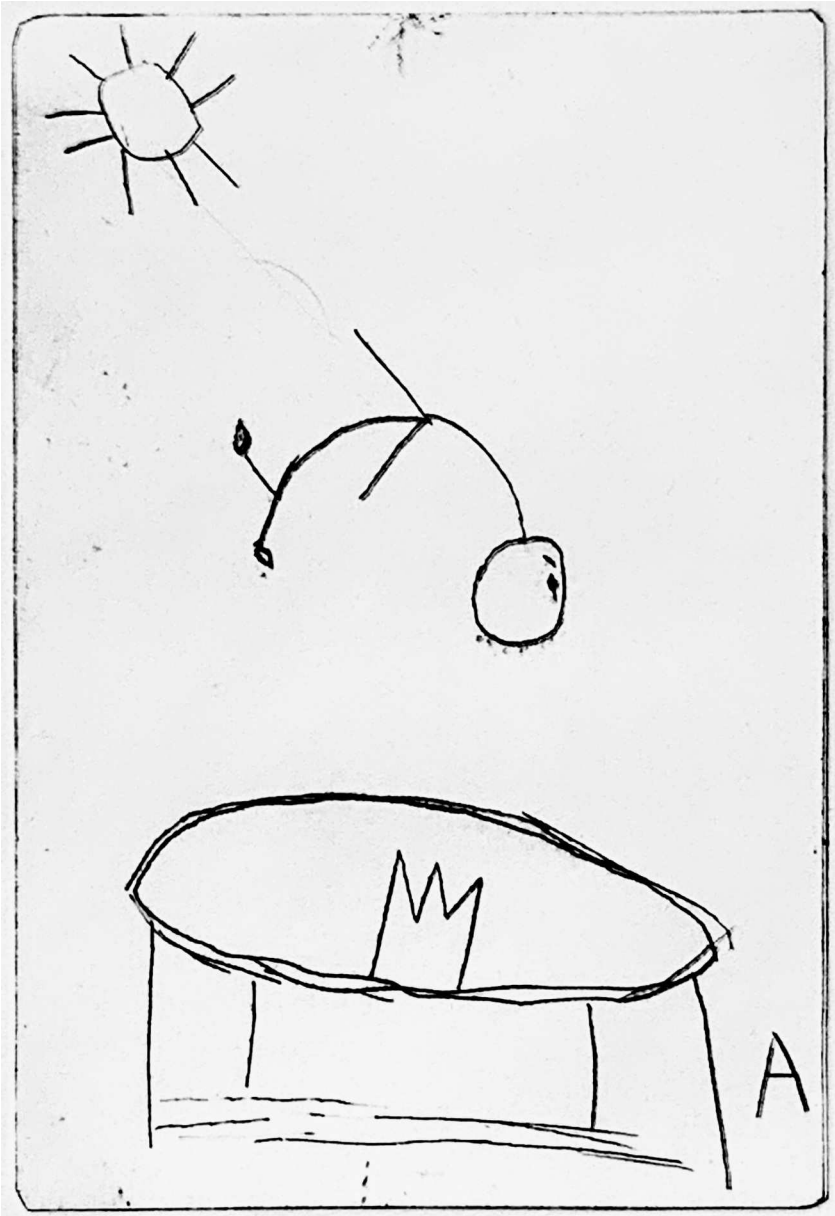
«Bra», ropte Frode.

«Takk!»

«Du har øvd.»

«Ja, det har jeg», sa Mikkel.

«Din tur, Filip!»

«Neia.»

«Jo, kom igjen!»

«Ok, da sa ser vi han hoppe», sier jentene, treneren og Mikkel.

Han tar dobbel cork 7 og tryner!

Alle spør ikke om det går bra som vanlig. Nå føler Mikkel seg stolt i garderoben. Frode spør «hva som har skjedd med deg a?»

«Nei, øvd da», sier Mikkel.

«Ja, det ser man godt.»

«Takk», sier Mikkel.

«Ooooo», roper alle når Mikkel skal gå til trappa.

«Du er god as» sier Lotte.

«Takk», sier Mikkel.

Neste trening,

«Hei», sier Frode.

«Er du tidlig ute i dag, du Mikkel?»

«Ja», sier Mikkel.

«Du Mikkel», sa Frode, «har du lyst til å begynne på det beste turnlaget i Norge?»

«Ja, kan jeg godt».

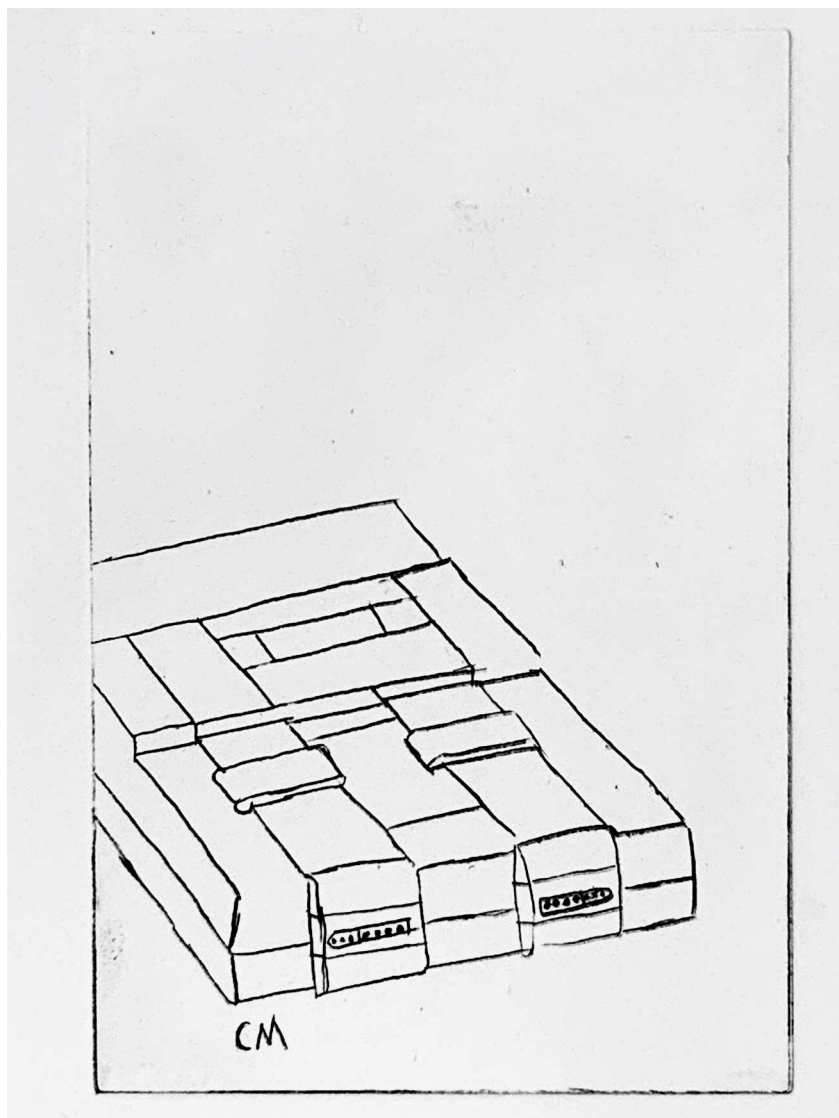
«Her er en kontrakt. Du begynner fra neste år. Takk for i år og takk for nå!»

«LYKKE TIL», roper Sofia.

«Takk,» roper Mikkel.

SNES

Av Christian Meland, 16 år

Den skumle skogen

Av Svale Dobrodenka Steinsland, 10 år

Det var en gang i en skummel skog.

Der bodde det en jente som het Line.

Hun hadde en hund som het Stella, og en katt som het Lyngs.

Men en dag banket det på døren og rett ved døra sto det en bjørn.

Bjørnen kunne faktisk snakke, hun prøvde å fortelle noe, hun var ikke så god til å snakke, men man forsto litt av det hun sa.

Line sa «bare kom inn», og bjørnen satte seg nedi sofaen, og fortalte hva hun hadde opplevd. Hun sa at hun hadde mistet ungen sin. Jenta synes syn på bjørnen. Bjørnen spurte «hva heter du, forresten?»

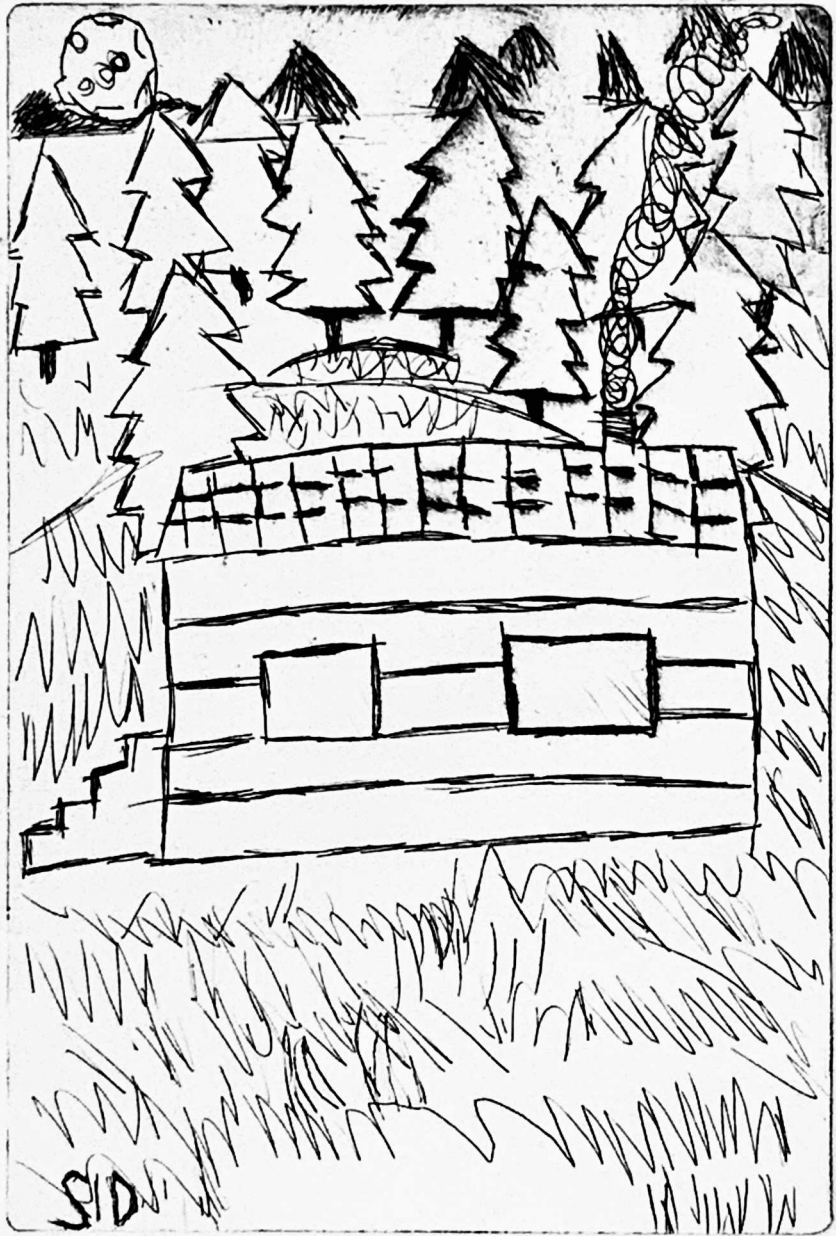
«Jeg heter Line», sa hun.

«Kan du hjelpe meg med å lete?» spurte bjørnen.

«Selvfølgelig», sa jenta, så gikk hun ut i skogen for å lete.

Men da hun hadde lett en stund så kom det en zombie rett mot henne, og hun satte i å løpe rett mot huset. Men så stoppet hun og tenkte.

«Jeg skulle jo finne bjørnungen, det føles feil hvis jeg ikke leter engang.»

Så tok hun sats og hoppet over zombien. Zombien prøvde å ta tak i bena hennes, men han klarte det ikke. Så fortsatte Line å løpe innover i skogen.

Plutselig hoppet bjørnungen frem. Bjørnungen hadde bare gjemt seg for zombien. Hun tok tak i bjørnungen og løp mot huset.

Da hun kom til huset var det helt stille, og akkurat da hun var på vei inn i huset hoppet det en hel ulveflokk fra taket og stilte seg rett foran døra.

Dette var ikke noen vanlige ulver, det var noen blod-tørste ulver, de så veldig sultne ut.

Akkurat, rett før de ble spist opp, kom bjørnemammaen og jagde dem vekk.

Ulykkelig

Av Karolina Pavlovaite, 14 år

Jeg sitter ute på trappa i det sure regnværet, med klissvåt pysjbukse, og en tynn regnjakke som ikke hjelper i det hele tatt. Alle elevene på skolen har allerede gått inn til første time. 9 klasse er ikke lett, altså. Ikke for meg i hvert fall. Linda har manipulert meg siden jeg flyttet til Kalvil. Og det er 3 år siden. Jeg har heller ikke hatt noen særlige gode venner. Takk til Linda.

Plutselig ser jeg til siden, og det står en person ved siden av meg. Jeg kjenner igjen beina. Jeg kunne kjent igjen de lange og løse olabuksene og de svarte joggeskoene hvor som helst. Det er Tobias. Han er dritlekker, høy med brunt, langt hår med en sveis som går mot høyre side. Øyefargen hans er veldig synlig grønne, og de er så fine når de får lys på seg.

Han står ved siden av meg uten å si noe. Jeg ser opp til han, han ser ned til meg, og rekker hånda si til meg, for å hjelpe meg opp.

«Går det bra med deg, Marie?». Jeg sier ikke et ord, før jeg skjønner at han snakker til meg. Jeg nikker, og selv om man bare så vidt kan se at jeg nikker, så skjønner han at jeg er lei meg.

Men burde jeg kanskje forklare hvordan jeg endte opp i denne situasjonen?

Jeg våknet opp 10 minutter før skolen skulle starte, så jeg måtte

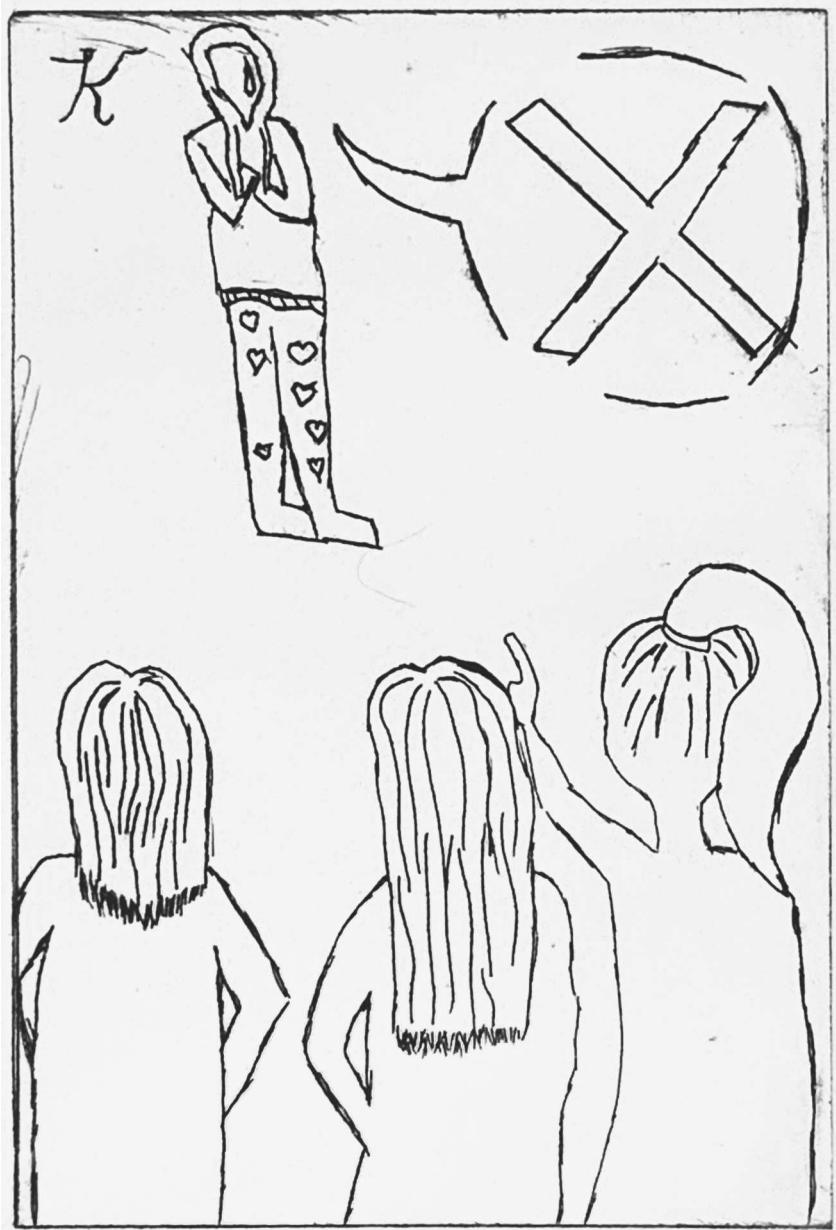
spurte ned trappa, og det eneste jeg rakk å gjøre var å ta på meg regnjakka mi og gummistøvle mine, ta tak i sekken min, og løpe ut av huset. Mamma var heldigvis hjemme, så jeg trengte ikke å låse døra.

Da jeg hadde løpt halvparten av veien, kjørte skolebussen forbi, full av ungdommer som så ut av vinduene på meg, stirra, og lo. Det var så pinlig! Jeg kom til skolen, og alle så på meg om de aldri hadde sett ei jente med rosa pysj. SHIT! tenkte jeg, jeg hadde jo fortsatt på meg pysj! Og det hjalp heller ikke når Linda kom opp til meg, med de to andre såkalte «sidekicksene» hennes, Tiffany og Chloe. De tror hun er bestevenninna deres, men hun er like fake med dem som Barbie er. Linda er faktisk en Barbiedukke selv. Hun ser helt perfekt ut og er laget av plast og bullshit. Men nok om henne, hun er ikke den viktige delen av historien, hun er egentlig ikke viktig noen steder. Blander seg i alt.

Jeg sto i en sirkel av ungdommer som lo av meg, og Linda sto foran meg og sa høyt sånn at alle kunne høre «det er ikke pysjparty her, gå til barnehagen der lillebroren din er, og gå og underhold ungene der».

Alle lo enda mer. Jeg sto og frøys i regnet, mens Linda bare sto og lo falskt sammen med alle andre. Det var det verste som kunne ha hendt meg i dag, og klokken var bare 08:25 på morgningen. Jeg ville bare grave meg et hull der og da, og hoppe i det og DØ!

Sånn endte jeg opp i denne situasjonen.

Tobias tar av seg hettegenseren sin, og står nå i regnet med en t-skjorte på seg, og en hettegenser i det ene hånda si som han strekker ut mot meg.

«Ta den på, du kan bli syk ellers. Jeg vil se deg på skolen hver dag», sier han, mens han rødmer. Eller jeg tror han rødmer, han har litt rødt ansikt, men det er kanskje fordi at han driver med løping, og han løper til skolen hver dag istedenfor å ta buss. Jeg tar imot hettegenseren hans, og tar den på meg. Den lukter så godt, og den er varm, men det hjelper ikke noe særlig. Han følger meg inn til kontoret, for å ringe foreldrene mine for å komme å hente meg.

Jeg kommer meg hjem, og det eneste jeg tenker på er at Tobias faktisk er vennen min. Han er egentlig den ENESTE vennen min på skolen her. Men det som ødelegger alt, er at Tiffany og Tobias er sammen. Men allikevel så er han vennen min, og låner bort hettegenseren sin til meg! Tiffany er en levende sjalusi. Hun blir sjalu på grunn av svært små ting. Den ene gangen på kantina, så fikk ikke Tiffany en doughnut med sjokolade på, så hun klikket på hun uskyldige jenta, og slo til brettet hennes fra undersiden, sånn at maten hennes gikk overalt på henne.

Casey het hun jenta. Kjenner henne ikke ordentlig, men hun er ganske hyggelig. Har heller ikke noen andre venner enn Sofie. De er tvillinger da. Så de har bare hverandre.

«JEG HATER DEG!», hører jeg fra vestibylen. Det er Tiffany igjen. Ser ut som at hun skriker lungene sine ut til Tobias, selv om han står en halv meter unna henne. Tobias små-ler og sier «greit da. Om du har noe imot at jeg har ekte venner, motsatte av deg, så slår jeg opp. Det er over mellom oss to.». Han smiler og

går vekk. Tiffany ble sikkert sjalu på meg, siden jeg fikk låne hettegenseren hans, mens hun aldri har fått det.

Noen par uker har gått, og jeg har enda ikke gitt hettegenseren til Tobias tilbake. Jeg vet bare ikke om han vil snakke med meg, etter at han slo opp med Tiffany. Jeg føler at det var min feil. Det har Linda til og med spredd rykter om rundt hele skolen. Alle tror at jeg gjorde alt med vilje, men Sofie og Casey tror ikke på de ryktene. Vi har til og med blitt venninner nå! Jeg og jentene går til timen i den tomme gangen. Ingen sier noe. Jeg går og fokuserer på telefonen min, til jeg dulter skulder med noen, og ser at det er ingen andre enn Tobias!

Han sier først ikke et eneste ord, til jeg ser opp til han, og han sier «du har så pene øyne. Jeg vil se dem hver dag, men får det ikke.»

Jeg rødmer, og smiler til han. Tvillingene går uten å stoppe, fordi vi egentlig er sene til timen, men de vet at jeg er dødsforelsket i han. Og plutselig så føler jeg de varme leppene hans mot mine, og før jeg forstår hva som skjer, så lukker jeg bare øyene og ikke tenker på noe annet enn han.

Den ensomme kattungen

Av Victoria Meland, 13 år

En kald førjulskveld var Lisa på togstasjonen. Hun hadde vært på besøk hos en god venninne og byttet julegaver. Idet hun gikk av toget kneppet hun igjen den nye ullkåpa si, for det blåste kaldt ute. Lisa hadde akkurat passert den gamle, røde stasjonsbygningen da hun hørte en lyd. Det lignet et mjau, men det var sikkert bare vinden som lurte henne, tenkte hun.

«Mjauuu!»

Der hørte hun det igjen. Lisa gikk bort til der lyden kom fra, og da fant hun en pappeske. Den var lukket, så hun åpnet den forsiktig. Oppi den lå det en stripete kattunge med grønne øyne. Den lå der helt ensom og forlatt, og den var noe av det nydeligste hun hadde sett! Kattungen stirret spørrende på henne, og hun hadde ikke hjerte til å la den bli igjen ute i kulda. Det var meldt mange minusgrader til natten, så hun bestemte seg for å ta den med hjem. Hun holdt katten innenfor kåpa med en hånd og julegavene i den andre, mens hun gikk hjemover. Da hun kom inn i stua, satte hun katten forsiktig ned på gulvet. Hun tenkte at den sikkert var sulten, så hun ga den litt fløte. Den var veldig sulten, for den drakk opp alt.

Lisa fant et deilig fleeceteppe og la katten på det. Da hørte hun at døra åpnet seg, og der kom kjæresten hennes, Harald, inn.

«Hei», sa han.

«Hei, se den søte katten jeg fant på togstasjonen», svarte Lisa.

«Den er veldig søt, men du vet at jeg er allergisk for katter», sa han.

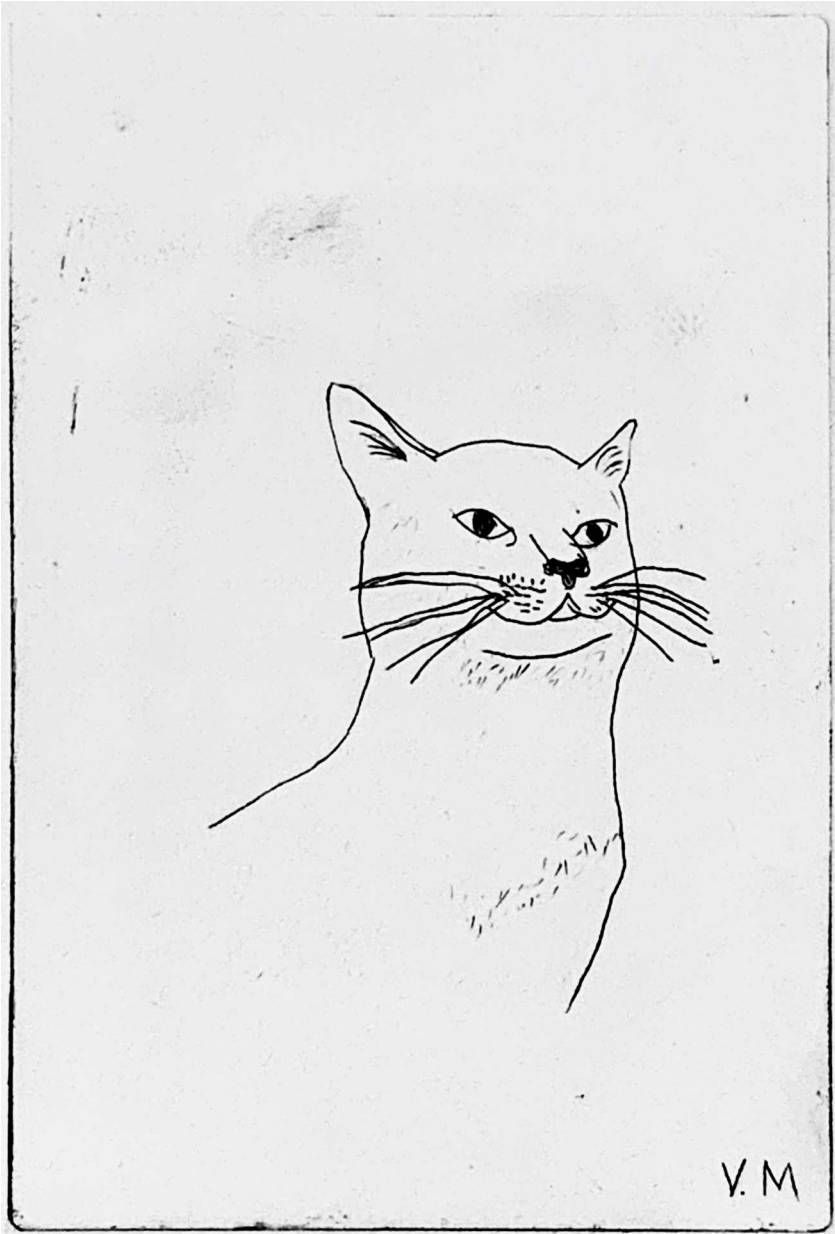
«Kan vi ikke passe på katten, den har jo ikke noe hjem», sa Lisa.

«Greit, vi kan passe på den en stund», smilte han. De fant ut at katten var gutt og ble enige om at den skulle hete Tarzan.

Dagen etter dro de på butikken. Først kjøpte de mat, leker, seng, kattedo, kattesand og matskåler til katten. Deretter dro de for å kjøpe de siste julegavene.

Da de kom hjem, lå katten og sov på fleeceteppet. Lisa tok en skål og fylte den med mat. Hun satte den ned på gulvet. Katten hadde våknet og gikk bort til skålen. Harald fant sengen og lekene de kjøpte, og satte sengen på gulvet og la en brun, myk bamse oppi den og noen leker ved siden av. Sengen var stor, grå og veldig myk. Tarzan gikk bort til lekene og begynte å leke med dem med en gang.

De tenkte at katten ville ut, så de tok den med ut i snøen. Tarzan så en fugl og løp etter den, men den fløy unna. Katten lekte litt i snøen, og så løp den bort til Lisa og Harald. Den hoppet opp i fanget til Lisa og malte. Hun klødde den bak øret. Lisa satte den ned så den kunne løpe litt rundt. Tarzan løp bort til et tre og klatret opp i det. Der satt den ei stund. Det så ut som om den beundret utsikten, men så ble den lei. Den prøvde å komme ned,

men greide det ikke. Harald gikk bort til treet for å hjelpe Tarzan ned. Lisa synes det var kaldt og strammet skjerfet godt rundt halsen. Harald klatret litt opp i treet og tok katten inntil seg. Han klatret ned med en hånd rundt katten, og en på treet. Da han kom ned, klappet han katten på hodet og gikk bort til Lisa.

Da de hadde gått inn, gikk Tarzan og la seg i senga og sovnet med bamsen under labben. Den var nok veldig trøtt etter klatreekspedisjonen. Lisa begynte med middagen, som var torsk med poteter og saus, samtidig som hun dekket på bordet. Hun tok litt av torsken og la det på en skål til katten, så den kunne få kose seg med det når den våknet.

De satte seg ved bordet og spiste. Da våknet Tarzan og hoppet opp i fanget til Harald og så på han med store, triste øyne. Harald begynte å klø i øynene. Han løftet katten ned på gulvet og fortsatte å spise.

De ryddet av bordet, og Harald gikk for å finne litt julepynt. De hadde ikke pyntet så mye, og det nærmet seg jul. De hengte opp julestjerner, satte ut nisser, snømenn og engler. Lisa hengte opp julegardiner og fant julekopper og tallerkener. Harald hentet ved og fyrte i ovnen.

Lisa laget varm sjokolade med krem og fant en julefilm. De satte seg i sofaen, og Tarzan hoppet opp i fanget til Harald. Han begynte å nyse, og katten la seg i fanget til Lisa. Hun klødde den bak øret mens hun så på filmen. Da filmen var ferdig, gikk de for å legge seg. De hadde glemt å lukke døra, så katten kom inn og la seg ved Harald.

Da de våknet, hadde katten gått. Lisa gikk på kjøkkenet for å

spise frokost. Da hun var nesten ferdig, kom Harald inn på kjøkkenet og spiste frokost han også. Han klødde i øynene, var tett i nesa og pustet tungt.

«Du, jeg har tenkt på en ting», sa han og smilte til Lisa.

«Hva tror du om at jeg tar meg en tur på apoteket og ser om jeg får kjøpt meg noen allergitabletter? Den kattungen tror jeg nesten vi må beholde!»

«JAAAA», ropte Lisa.

«Du er en knupp. Dette blir verdens beste jul!»

Tarzan var helt enig, der den gikk på gulvet og strøk seg inntil føttene deres.

Den kjappe soloppgangen

Av Selma Øverlier, 13 år

Det er tidlig lørdag morgen. Hanne blir vekket av katten sin, Nils, som trækker på ansiktet hennes. Hun lukter pelsen hans. Den lukter... møkkete. Digg...

«Mreow», sier Nils. Han vil sikkert ha mat, selv om hun matet han rett før hun la seg. Hanne ser ut av vinduet. Det var rart, hun kunne sverget på at det var mørkt for kun et sekund siden... merkelig. Hun må ha sonet ut et øyeblikk eller noe.

Hun reiser seg opp, og ser på senga. Nils ligger på den stripete dyna hennes, og ser opp på henne med sine store, blågrønne øyne. Det virker som om han og har merket det rare med himmelen. Hun kler på seg, og går ned trappa til kjøkkenet. Ingen er våkne. Hun ser på klokka. 06:28. Enda rarere. I går så ble det jo lyst rundt kl. 07:00. Det pleier ikke å endre så raskt, vel?

Hun tar ut en pose med kattemat. River den opp, og tømmer den ut. Nils kaster seg over den. Hanne skjønner ikke hvordan han greier å spise samme mat hver dag. Hun greier så vidt å spise restematen fra dagen før uten å bli lei. Men han elsker å spise det samme, om og om og om igjen.

Hanne ser seg rundt. Ut av vinduet ser hun en fugl på

fuglemateren. Ser ut som en dompap. Den titter opp på henne. Nils hopper opp på stolen ved siden av henne, og stirrer intenst på dompapen. *Ikke gjør det Nils*, tenker hun. Nils springer frem, og hopper rett i vinduet. Fuglen flyr sin veg, og Nils legger seg ned på gulvet, med et svimmelt blikk i øynene.

«Din tulling, Nils» sukker hun. Hanne skriver en lapp til foreldrene sine:

‘Nils hoppet på vinduet. Pass på hvis han virker svimmel eller kvalm. Jeg går ut en tur. Ring meg hvis det er noe. Klem’

Hun tar med seg en brødskive og går ut av døra. Hun ser seg til høyre, og til venstre. Der! Dompapen kommer flyvende. Hun holder fram brødskiven. Den setter seg på hånden hennes og begynner å spise av den.

«Du burde vel kanskje få et navn du», sier hun, mest til seg selv enn til noen andre. Den ser opp på henne, og tilter undrende på hodet, før den begynner å spise på brødet igjen. «Kanskje du kan hete... Pappen? Likte du det?» Den ser opp på henne igjen, og så vidt hun kan se, så nikker han. Hun legger resten av brødet i lomma.

Hanne går bort til storvegen med Pappen på fingeren. Siden det er nesten ingen som er våkne, så er det helt stille ute. Hun går over veien, og går mot skogen. Inne i skogen så er det en sti, som går opp til toppen av fjellet. Hun elsker å stå der oppe og bare se utover den lille byen, og lukte på den friske skogslukten. Hun liker hvordan det bringer henne nærmere verdensrommet, et sted hun alltid har hatt lyst til å dra til.

Hun står der oppe, med Pappen på skulderen, og ser på de tomme veiene. Det har begynt å komme lys i noen av husene, og

tegn på liv popper opp over hele den lille byen. Men, det er noe som virker galt. Det pleier da ikke å være lyst så tidlig?

Pappen drar henne så vidt i øret. «Hva er det?» spør hun han. Han hopper av skulderen, og flyr lett bortover. Det virker som om han vil vise henne noe, siden han stopper og snur seg mot henne. Hanne følger etter. Pappen flyr helt ned til byen, og til en av TV-ene som står på utstilling i elektronikk-butikken. Den er skrudd på en nyhets-kanal.

Mannen på TV-en virker skremt og forvirret. Han forteller om en flom i Japan. Og i San Francisco. Og i Bergen. Og i New York. Og i Maldivene. Og... Nesten hver eneste kyst i verden har hatt en flom en eller annen gang de siste 12 timene.

Men, det er ikke bare det. Over hele verden har folk rapportert om at solen har stått opp alt for tidlig. Veldig *veldig* tidlig. «Så det var ikke noe jeg forestilte meg», sier Hanne for seg selv. Hun ser opp. Sola er nesten midt på himmelen. Hun ser på klokka. 07:33. Hmmm.

Rundt henne trekker folk fra gardinene, og titter ut, med forvirrete blikk. Hanne blir litt nervøs. Hun forter seg hjem. Nils møter henne rett innenfor døra. Det virker ikke som om han har noe vondt eller noe, så det er bra. Foreldrene hennes har våknet og sitter og ser på TV i stua. Det virker som om de også har fått med seg nyhetene, siden de ser litt forskrekket på Hanne når hun går inn døra.

«Hanne, vet du hva som skjer?» sier pappa. «Og hvorfor har du en fugl på skulderen?» spør mamma. «Jeg vet ikke, og dette er Pappen», svarer Hanne rolig. Nils kommer bort. Han virker ikke så veldig svimmel lenger, heldigvis.

«Hvorfor i all verden tok du med *Pappen* inn?!» Mamma virker forskrekket.

«Fordi jeg hadde lyst vel,» svarer Hanne. «Og pappa, jeg trenger å låne raketten. Det er noe jeg må sjekke.» Pappa har en mini-rakett oppå taket som Hanne av og til får låne for småturer. Hun må opp i atmosfæren for å få greie på hva som skjer.

«Er du sikker på det da, du pleier jo å bruke så lang tid», sier pappa.

«Nei pappa, jeg lover, jeg skal være kjapp.»

«Ehmm, ok da.» *Yes!* tenker Hanne imens hun går mot trappa. Men, hun stopper.

«Mamma og pappa, kan dere bli med? Og ta med Nils.»

«Hvorfor det vennen?» spør mamma. Hanne ser seg rundt, og føler seg nesten uvel.

«Jeg synes det virker best. Jeg har en dårlig følelse for dette.» Foreldrene hennes følger etter henne opp på taket. Mamma bærer Nils, som ser seg lekent rundt. Det virker ikke som om han skjønner hva som skjer.

Oppå taket ser Hanne på raketten, med Pappen plystrende på skulderen. Hun puster dypt, og går mot raketten. Hanne går om bord. Med Pappen på skulderen, og mamma, pappa og Nils rett bak seg. Pappa starter raketten, og den reiser oppover. Etter rundt fire minutter er de i det ytterste laget av atmosfæren.

Hanne ser ut av vinduet, på jorda. Den er nesten ikke gjenkjennelig. Mange kyster er dekket med vann, og noen øyer er nesten borte. Hun ser tilbake på mamma og pappa.

«Hva tror dere skjer?» sier hun. Pappa ser på mamma, og så på Hanne.

«Vel, jeg har en idé. Det virker som om jorden, på et eller annet vis, har begynt å snurre fortere. Dette har skapt en ubalanse med månen, og alt hav på jorda har flømmet på land.»

Hanne setter seg ned på gulvet og begynner å gråte. Dette kan ikke skje nå! Hun er bare 17, hun hadde hele livet foran seg. Hun skulle flytte til England og studere, møte noen og få en katt, og få et hus og, og... Hun kan rett og slett ikke tro det.

Hanne tenker febrilsk. *Vi kan, vi kan få alle i verden over på en stor båt! Sann som han dere Noah-fyren. Nei, det går vel ikke. Hva med...*

«Jeg har det!» roper Hanne, så brått at hun skremmer Pappen, som hopper av skulderen hennes med flaksende vinger. Mamma og pappa ser på henne. «Dette høres kanskje gærent ut, men... Hvis vi får laget lange kabler, som vi kan feste til jorden, og så kan vi få et stort romskip til å komme og dra jorda, slik at den sakker farten.»

Foreldrene hennes ser på hverandre, på Hanne, og tilbake på hverandre. Så begynner pappa å smile. Et sånt smil man får hvis man kommer på noe helt genialt, sann som han pleide å få når Hanne fikk 6-er på en prøve. Et stort smil.

«Jon, ikke engang ten-», prøver mamma å si, men pappa er allerede på vei mot kontrollpanelet. Han styrer romskipet tilbake mot jorden.

«Vi må kontakte NASA, og få dem oppdatert på dette her,» sier han.

«Vi må forklare alt vi har funnet ut, og si dem den geniale, sprø planen til Hanne.» Pappa ser på Hanne med et takknemlig smil.

«Hvorfor bare kontakte dem, pappa», sier Hanne.

«Hvorfor ikke reise til dem, i USA, og forklare det person til person.» Pappa sier ingenting, men han skriver inn på GPS-en 'NASA hovedkontor'. Ett resultat. Washington DC. Han setter kursen dit.

De lander rett utenfor hovedinngangen til bygget. Hanne bestemmer seg for å la Nils være igjen i romskipet. Sikkerhetsvakter kommer løpende fra alle kanter når de går ut. Noen kommer bort til foreldrene hennes, og et par bort til henne og Pappen. De stiller henne mange spørsmål, om hvorfor de er der og hva de vil. Hun passer på å svare rolig, og foreldrene hennes gjør det samme.

Etter litt forklaring så tar de dem med inn i bygget. Gjennom mange lange ganger, og flere dører som går til flere lange ganger. På alle veggene er det plantegninger, eller bilder av romskip. Hanne er fasinert. Hun kan ikke tro at hun endelig er her. Hun har drømt om dette siden hun var bitteliten.

Til slutt kommer de foran en stor, grå metalldør. De blir bedt om å snu seg rundt og lukke øynene, slik at de ikke kan se koden for å komme seg inn. Når de kommer inn, så er det en mann med dress som står der. Han introduserer seg selv som James.

De blir bedt om å forklare hva de tror skjer, og deres plan for å stoppe det. Så det er det de gjør. Etterpå er det helt stille i rommet. James ser seg rundt, og til alles overraskelse så nikker han rolig. Han setter seg ned ved PC-en som står på en stor pult inntil en vegg. Han begynner å skrive en melding til

romstasjonen ISS, som sirkulerer rundt jorden. I meldingen forklarer han hva som skjer, og han spør om de kan få mer informasjon på saken. Hvert klikk på tastaturet er klart og tydelig.

Rommet er stille mens de venter på svar. Pappen står på skulderen til Hanne, og dytter henne litt i nakken. Hanne tar ut litt av brødet fra lomma fra i stad, og gir det til han. Han danser en liten fornøyd dans, og så står de stille igjen.

Tretti minutter med nesten rein stillhet kommer og går. Så kommer det et klart og tydelig **pling**. Mamma skvetter litt der hun står. James går bort til PC-en og åpner den opp. Han leser den opp:

Til James B.

Vi fikk meldingen og ble sjokkert. Vi så ned på jorda og det er vann over mye av kysten på de fleste kontinentene. Men det ser ikke ut som om det er skader mer enn et par hundre meter inn de fleste steder. Vi så litt inn i det, og det virker som om solsystemet har dratt for fort igjennom verdensrommet, og da har selvfølgelig jorda beveget seg for fort. Jorda begynte å snurre fortere enn vanlig, og da ble månen litt ut av rotasjonen. Dette har gjort at den har dratt på havet på veldig forskjellige steder, og dette har skapt flommer. Vi regnet på det, og i denne hastigheten, så har dere maks seks timer på dere, før skadene er irreversible. Vi ønsker dere den beste lykken med dette.

Hilsen alle oss her oppe.

Rommet er i sjokkert stillhet. Man kunne hørt en dråpe treffe bakken. Alle tenker over hva slags effekt dette har på framtida og hvor håpløs situasjonen er. Hanne skjønner ikke hva de skal gjøre, eller hvordan de skal gjøre noe.

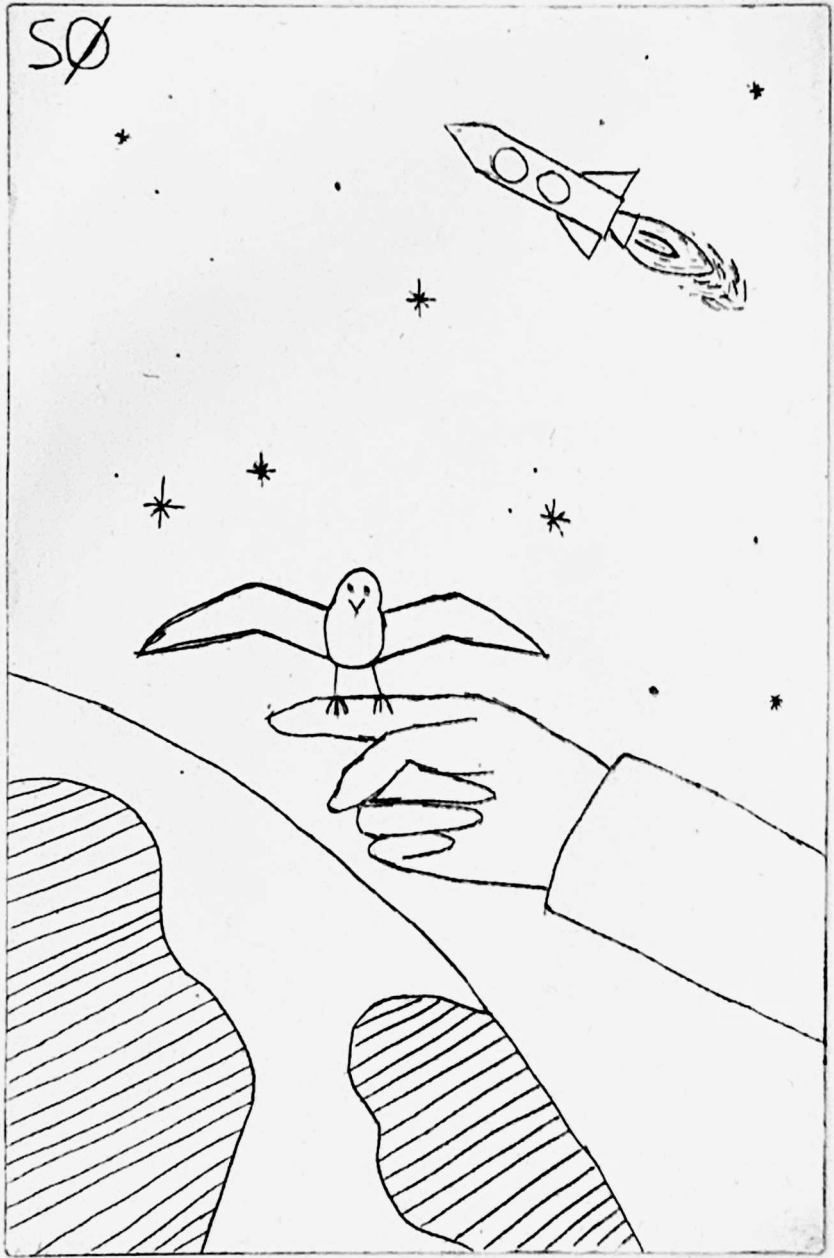
James reiser seg brått. Alle skvetter tilbake til realiteten. Han begynner å gi ordre til de rundt han. Noen må begynne konstruksjonen av kablene straks. Andre må finne metall for byggingen. Andre må få klart romskipene. James spør foreldrene til Hanne om de får lov til å bruke romskipet deres til metall til kablene. Det får han.

Hanne får beskjed om å gå til romskipet og hente Nils. Hanne går ut til romskipet og løfter opp Nils. Han gir ifra seg et lite puff når hun løfter han opp. Han virker trøtt.

Hanne blir fulgt tilbake inn i bygget. Hun blir ført til et annet rom med en sofa, og et vindu inn til der de bygger. De er i full gang med konstruksjonen. Metallplater blir sveiset og skrudd sammen i full hastighet. De er tjukkere enn bro-vaiere, og de blir lengre hvert minutt.

Hanne setter seg ned på sofaen med Pappen på skulderen og Nils ved siden av seg. Nils holder et nøye øye med Pappen, som stirrer tilbake på han, nesten ertende. Det virker som om Nils husker hva som skjedde i dag tidlig, siden han virker litt varsom med å gå nærme Pappen. Men han reiser seg på bakbeina og gjør seg klar til å hoppe. Hanne ser strengt på Nils, og han setter seg ned igjen. Pappen hopper av skulderen hennes og flyr en runde rundt rommet, før han setter seg på taklampen, og titter ned på dem. Hanne ler litt for seg selv.

Det tar rundt tre timer å få laget alle kablene. De kan brettes ut nesten som et teleskop. Så blir alle kablene sendt ut i verden med mindre, rakett-lignende fly. De blir festet i Spania, øst-kysten av USA, vest-kysten av Afrika, og helt på tuppen av Brasil. Etter de blir festet, så skal flyene reise med kablene opp til et stort romskip.

James kommer inn i rommet. Han informerer om at det har gått fire timer siden de fikk meldingen av ISS romstasjonen, og at alle kablene har blitt festet på de designerte plassene. Alle i rommet puster lettet ut. Så snur han seg mot Hanne og foreldrene. Han spør om de har lyst til å bli med opp i det store romskipet. Han synes at de fortjener det, etter alt de har gjort, slik at NASA kunne få startet mye før enn hvis de ikke hadde visst det. Hanne og foreldrene ser på hverandre. De kan nesten ikke tro sine egne ører. De snur seg mot James, og nikker, veldig entusiastisk.

James snur seg, og begynner å gå. Hanne plukker opp Nils, putter Pappen på skulderen, og begynner å gå etter. Foreldrene følger på. De går tilbake igjennom alle de lange gangene, men denne gangen kommer de ut på baksiden av bygget. Der står det et romskip som er så stort at Hanne ikke tror sine egne øyne. Hun blunker flere ganger, men det står der fortsatt.

«Wow!» sier Hanne. Foreldrene hennes ser like undrende ut. James ser på dem og smiler. Han har sikkert opplevd noe lignende før, og det ser ut som han synes det er morsomt å se på.

Utsiden av romskipet er dekket med rør og ledninger i alle slags farger. Døra er en del av veggen ser det ut som, og Hanne merker den ikke før den åpner seg. Det kommer ut en trapp fra inni døra, og de går opp den. Nils ser seg rundt med et forundret blikk. Det er mye å se på her inne, så Hanne skjønner det. Pappen tar seg en runde rundt i rommet, men Hanne får et strengt blikk av foreldrene, så hun vinker han tilbake.

De blir satt ned i noen seter, med en TV rett foran seg. Den er koblet til et kamera som er foran på raketten. Det er sånn at de kan se alt som foregår utenfor. Raketten starter, og de flyr mot midten av Atlanterhavet. Der kommer de i møte med fire andre,

mindre raketter, som hver og en har en kabel hengende etter seg. De flyr helt inntil raketten, og fester vaieren til den. Dette tar rundt en halv time.

James sier over høyttalerne at de har omtrent en time på seg. De skal nå ta i alt raketten kan, og dra veldig hardt mot Kina og Russland, slik at farten på jorda sakker. Hanne hører lyden til raketten idet den begynner å dra veldig hardt. Det er en høy, nesten fæl knirkelyd.

Det tar en liten stund, men raketten får endelig litt trekkekraft. De får en melding fra ISS, hvor det står:

Våre målinger ser at dere har fått litt sakning på jorda. I denne farten, så kan dere få sakket farten innen en halvtime. Hvis noe skjer, så har dere kun 45 minutter på dere før alt er borte. Lykke til.

Plutselig begynner raketten å riste. Hanne ser på Nils, som ligger på fanget hennes. Pelsen på ryggen hans står rett opp, og han har vide øyne. Han ser veldig redd ut. Pappen sine fjær står også opp, og han ligner på en ball med fluff. Han kjenner hårene i nakken hennes også stå opp. Noe er galt.

Motoren begynner å hoste og harke. Alle ser seg rundt nervøst. Mamma ler nervøst. «he-he.. det går fint, ikke sant. Ikke sant Jon?!» Pappa svarer med et hjelpeløst blikk. Hanne setter seg ved mamma og holder henne i hånden. Hun trykker til, og mamma svarer med et trykk tilbake. Hun smiler et falskt smil ned på Hanne.

James kommer inn i rommet. Han har et frykt-fullt blikk på fjeset. Han forteller dem at den ene motoren har stoppet, og at alle de tre andre motorene jobber på overtid for å holde raketten

oppe. De må sende ut en av personene i raketten for å fikse det, ellers vil hele raketten dette ned i havet. På TV-en ser man at én person i astronautdrakt går ut av en sluse på siden av raketten. Personen har en lang tråd festet i romdrakten. Astronauten flyr ut med små brannslukningsapparat-lignende raketter på hver side av en liten sekk på ryggen. Med disse så flyr personen altså rundt til baksiden til raketten.

Her byttes det til en annen vinkel. Nå kan man se at personen kommer mot kameraet. Astronauten stopper cirka en meter unna. Her åpner personen opp en luke inne i veggen, klatrer nesten helt inn, og tar fram et par verktøy. Hanne ser ikke hva som skjer inne i luken. Etter rundt ti minutter kommer astronauten fram igjen. Personen snur seg mot kameraet, sakte. Så, idet hele skipet begynner å få fart igjen, gir astronauten tommel opp.

Rommet er fylt med jubel. Alle reiser seg og begynner å klappe. Etter tre minutter kommer helten inn i rommet. Alle klapper enda en gang. Astronauten setter seg ned og tar av hjelmen. Hodet til en dame med langt brunt hår er inne i hjelmen. Hun introduserer seg selv som Christina. Hanne går imot henne, og har lyst til å fortelle henne hvor kult hun syntes det Christina gjorde var. Men astronauten blir selvfølgelig med ett omringet av sine venner og jobbkamerater som vil snakke med henne.

Hanne setter seg ned litt bortenfor. Hun klapper Nils, og gir Pappen siste rest av brødet i lomma. Hun ser nedover i fanget, og tenker over hvor galt alt kunne ha gått akkurat nå. Hun er så fortapt i sine egne tanker at hun ikke merker at noen setter seg ved siden av henne. Hun blir kun dratt tilbake til realiteten når noen tar henne på skulderen. Hun skvetter til, og ser til høyre. Der sitter Christina, med et stort smil i ansiktet. Hanne tror først

at hun har satt seg ved feil person, og når hun ikke, går skjønner hun ingenting.

Hanne begynner å fortelle Christina hvor kult det hun gjorde var. Christina avbryter henne, ved å fortelle Hanne hvor stolt hun er av henne for å vite at det var noe galt, og for å si det til de voksne slik at noe kunne hende. Hanne kan ikke tro sine egne ører. Det er første gangen i dag at noen nærme alderen hennes faktisk sier at de er stolte av henne. Og det kommer fra en veldig flink astronaut, som har studert i flere år får å komme inn på NASA. Hanne får tårer i øynene. Hun sier til Christina hvor takknemlig hun er for alt hun har gjort også.

Christina synes at Nils og Pappen er kjempesøte. Hun har litt problemer med å si Pappen sitt navn, men greier det etter hvert. De prater hele turen med raketten tilbake, og på slutten så gir de hverandre sosiale mediene deres.

Når de lander, kommer det en stor mengde med mennesker flommende mot raketten. De begynner å stille alle mulige spørsmål. Flere av dem har kameraer, og vil filme James og Christina, men de går bare rett inn i bygningen. Det er en TV som viser nyhetsrapporter fra hele verden. Det har flommet mange steder, men alt vannet har for det meste nå trukket seg tilbake. Men, det har blitt store skader mange steder. Flere hus har falt sammen, og mange steder har flere tusen mennesker måttet flykte innover i landet.

James har gjort det slik at han skal gjøre et intervju om alt som har skjedd. I dette skal både Christina og Hanne være med. Det er om et par dager, og Hanne og familien får lov til å være på et luksus-hotell i mellomtiden. Pappen og Nils får selvfølgelig og lov til å være med.

Hanne er optimistisk med tanke på framtida. Hun gleder seg til å komme hjem, fullføre skolen, og søke studier i England. Hun har lovet Christina å holde kontakten. De har blitt veldig gode venner.

Det er et par år senere. Hanne studerer astronomi i Oxford. Nils er hjemme, men hun har fortsatt Pappen. Han bor på rommet hennes, og er med henne til leksjonene hver dag. Hanne skal søke seg inn på NASA, og bli en av forskerne der. Hun har en flott framtid foran seg, og har lyst til å inspirere så mange andre som mulig til å gjøre det de aller mest vil og ønsker.

Mord, vennskap og kjærlighet

Av Leona Schevik, 11 år

Historien starter da det første drapet fant sted.

Det var The Pink Hoodie (Sussanna) som stod for drapet. For hun var grusomt forelsket i bestevennen sin, Tristan. Og den hun drepte var kjæresten til Tristan, Helena Marie.

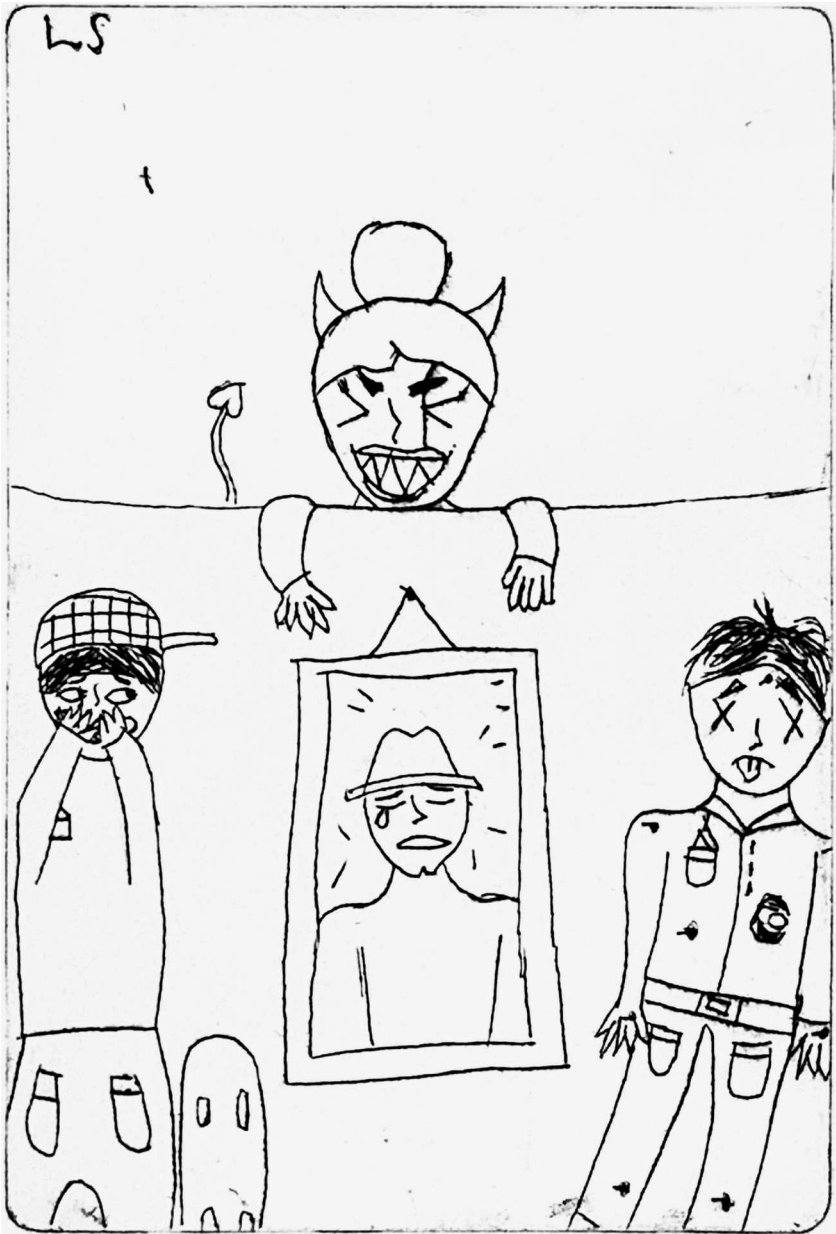
Drapet gjorde hun fredag den 13.12.1997. Da var hun 10 år, og nå er det 2007. Så hun er 20 nå. Og det var ikke før nå, 10 år senere, etterforskerne og Tristan fant ut av det.

Etterforskerne visste at hun bor i Norge, i Oslo rettere sagt. Så de dro til Norge for å finne The Pink Hoodie, og sette henne i fengsel.

Da etterforskerne skulle finne henne, lå Tristan død på gulvet i hjemmet til Sussanna. I en blodpytt lå det også en kniv med et sylskarpt blad som hadde gått rett gjennom brystet til Tristan. Det lange, sylskarpe bladet var i sølv, og det var lærhåndtak.

Sussanna hadde drept sin kjære venn og elsker. Det var et nytt mord, og ved siden av Tristan stod det: «DERE FINNER MEG ALDRI!»

I blod...

De visste at det var The Pink Hoodie som hadde kommet tilbake. Grunnen til at hun dreper så mange folk, er at hun har opplevd veldig mye vold i oppveksten. Og det gjorde sånn at hun ble voldelig selv.

Men tilbake til historien.

Nyhetsreporter: «For omtrent 20 timer siden ble det drept en ny person, som heter Mikkel Mikkelsen. Dessverre savner ingen han, for han bodde med kona si Ms. Skunk. Og hun er en skunk. Men nå på tide med vær...» Klikk.

Sussanna: «ARGGGG! HVORFOR FINNER DE ALTID LIKENE JEG HAR GJEMT>:(DET GIR JO IKKE NOE MENING!»

Hun visste at hun måtte løpe sin veg, men hun var så trett at hun la seg for å sove, men det var et feilgrep ... Fordi neste dag våknet hun i en celle. Politiet hadde funnet henne og satt henne i en celle mens huns sov. Hun fikk en dom på 1.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 år for å ha drept tre personer, tror de overdrev litt altså, men det var historien for i dag, unger.

Sa Sussanna.

«God natt, og ikke la noen drepe dere, ok?»

«O-ok, mamma min», sa barna til Sussanna i kor.

Og neste dag kom Tristan for å lese om enhjørninger laget av donuts og drager laget av penger for barna, men de lå døde i sengene...

Vennskap som blir mer enn vennskap

Av Oline Løvoll-Paulsen, 10 år

Hei, jeg er Peanut. Jeg har en bestevenn som heter Jelly Jam.

Jelly er en jente, og jeg har også en fiende som heter Lucas! som er et svart ekorn.

Så tenkte jeg... jeg og Jam kan jo gå ut litt på en cafe og ta en frappe og en donut!

Så sa jeg: «Du Jam?»

«Ja?»

«Skal vi gå ut og ta oss en donut og en frappe?»

«Ja, gjerne!»

Hvem sier ikke ja til en donut, tenkte jeg.

Så gikk vi. Jeg følte meg litt nervøs, jeg vet ikke hvorfor. Jeg mener, vi har jo vært venner i nesten hele livet vårt! Hun er så pen! Nei hva er det jeg tenker på!?

Uuuuansseeeeeett, tenkte jeg.

Så sier Jam, «Så fint vær det er i dag!»

Så var vi fremme, Vi satt oss ned og slappet av mens vi bablet i

veg. Alt gikk helt bra, men plutselig kom Lucas! Lucas er et svart ekorn. Han er veldig slem, og jeg har hørt at han liker JAM!

HVORFOR JAM!?!? Det er så mange jenter her i verden, og han velger JAM!?!?

Så sa Lucas «hei Jam! Vil du bli med på en restaurant jeg har funnet?»

«Nei takk!» sa Jam.

«Jeg skal bli med hjem til Peanut!» sa hun.

Så sa Lucas... «Å, jeg visste ikke det», og så på meg med et kjapt surt fjes.

Og så sa Jam: «Men... du? Kanskje du vil bli med i natt??»

«Ja, gjerne», sa Lucas med et ondt smil.

Jeg sa bare

NEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE
EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

inni meg selvfølgelig.

«Men nå må vi dra hjem», sa jeg til Jelly.

«Ok», sa hun.

«Men ha det da, Lukas! Vi ses senere!» sa hun.

«Ja!» sa Lukas.

Jeg føler meg nesten litt kald når jeg er nær han. Rart, tenkte jeg. Så gikk vi hjem og dumpa oss rett i sofaen mens vi gomla i oss chips og smash! Og så på film.

Men så.....*DIIIIING DOOONG!!!*

«Å neiiii å neii å neii!!!!» tenkte jeg. Og så gikk vi sakte men sikkert bort til døra og... kniirk!! Å nei, nå er han her!! tenkte jeg.

Å... det var bare pizzaen vi bestilte.

Puh!

Mens vi satt oss ned igjen og spiste pizza fikk Jelly en melding fra Lucas:

«Hei emm, jeg kan ikke komme. Unnskyld. (lei seg emoji)»

Jelly: «Å! det går bra! (Glad emoji)»

YESSS!! skrek jeg inni meg. Og så snakka vi sammen og koste oss.

Og så sa hun «hei emm... i dag var det en veldig fin dag!»

«Ja», sa jeg.

«Vil.. du være... kanskje... mer en bestevenner?» sa hun mens hun ble helt rød.

Jeg ble litt rød jeg og.

«Emm JA!» skreik jeg.

Min dagbok: En kringel uten mening

Av Marte Myhre Løvaas, 10 år

Kapittel 1

Mandag 07.05.2021

Kjære dagbok, jeg heter Lena og jeg har nettopp flyttet hit. I dag hadde jeg min første dag på den nye skolen. Det hele begynte da jeg var innom skapet mitt da jeg skulle til engelsktimen. For det var da jeg oppdaget at skolens mest populære jente hadde skap ved siden av meg. Hun gikk bort til skapet ved siden av og tok frem en knall rosa lepestift som hun klinte på leppa. Hun snudde seg mot meg.

«Er du den nye jenta,» sa hun frekt og smurte på et lag til med rosa lepestift. Jeg skulle svare, men det var som om stemmen min var fryst ned i is.

«Hallo, er du døv,» fortsatte hun. Jeg følte meg som en idiot, jeg bare sto der og sa ingen ting.

«Hørte du hva jeg sa eller», sa hun, «omg hva er problemet ditt?»

Hun snudde seg, la lepestiften inn i skapet og smelte igjen. Så gikk hun bortover i gangen mens hun fiklet med det lange

bølgete håret. Jeg bare sto der og så at hun forsvant nedover i gangen. Da hun var borte husket jeg at jeg hadde en time jeg ikke måtte komme for sent til. Men det jeg ikke visste, var at jeg hadde engelsk sammen med nettopp den jenta. Jeg gikk nedover gangene, folk hadde allerede begynt å gå inn i klasserommene. Jeg åpnet døra inn til klasserommet og gikk inn. Jeg satte meg ned ved en ledig pult, ved siden av en jente jeg selvfølgelig ikke hadde sett før.

«Hei, er du den nye i klassen», sa jenta, og i motsetning til i stad klarte jeg i hvert fall å si «ja, det er meg». Og denne jenta var faktisk hyggelig, så jeg hadde ingen ting imot at vi snakket litt sammen.

«Jeg heter Sofia, hva heter du?» spurte hun.

«Jeg heter Lena», sa jeg. Vi fortsatte bare å snakke helt til læreren startet undervisningen.

Da timen var ferdig gikk jeg og Sofia til kantina for å spise lunsj sammen. På vei til kantina gikk vi innom skapene våre for å legge fra oss bøkene. Da vi kom til skapet mitt sto den jenta jeg hadde møtt tidligere i dag, men som jeg ikke hadde så godt inntrykk på, på samme sted.

«OMG! Er det dere igjen», sa hun frekt og tok en stor, fancy veske ut av skapet.

«Ikke bry deg,» hvisket Sofia til meg.

«Yasmin er den frekkeste, mest populære jenta på hele skolen», fortalte Sofia til meg da vi satt inn i kantina. Jeg så bort på bordet der Yasmin satt og hvisket hemmelig med de snobbete vennene sine mens hun snudde seg av og til og så på meg og Sofia som om vi var noen merkelige skapninger fra Mars. Hva hadde vi gjort

liksom, altså, jeg hadde bokstavelig talt ikke gjort noen ting. Det kan ha vært litt frekt at jeg ikke svarte på det hun spurte om. Men hun var jo ikke så veldig hyggelig hun heller, og det jeg mener er at det ikke er noe å baksnakke om. Den jenta har seriøst problemer, jeg kommer til å leve i et mareritt hvis jeg fortsetter på denne skolen.

Skulle ønske jeg kunne flytte tilbake til den gamle skolen.

Kapittel 2

Onsdag 09.05.2021

OMG! Jeg hater Yasmin, hun er den verste mest frekke og slemme jenta jeg vet om, og ikke bare på skolen, men i hele landet, kanskje til og med hele verden!

Jeg er så flau at jeg ikke kan beskrive det, og jeg bare sier det dette kan kanskje være den lengste dagbokteksten du noen gang har lest.

Jeg våknet opp da jeg hørte telefonen ringe, det var Sofia. Hun hadde nettopp fått vite at de skulle holde audition til talentkonkurransen på skolen. Jeg sto opp og kledde på meg, spiste frokost, egentlig det vanlige man gjør før man skal på skolen. Jeg møtte Sofia i gangen, som vanlig sto Yasmin ved skapet sitt og sminket seg, og jeg gikk bort til skapet mitt for å hente bøkene til historietimen.

«Hvorfor bestemte de egentlig at du måtte ha skap ved siden av meg?» sa hun. Jeg visste ikke hva som var problemet, det var ikke min skyld at hun sto ved det skapet og sminket seg dagen lang.

Jeg hadde egentlig bare tenkt å overse henne, men i stedet sa jeg:
«Hvorfor spør du meg om det, jeg vet jo like lite som deg, gå og spør rektor da, hvis det er så viktig.»

Det glapp liksom bare ut av meg, og det var kanskje ikke så veldig hyggelig svart, men det var ikke så hyggelig spørsmål heller.

«Hvem tror du at du er, er du plutselig blitt skolens dronning, eller? Jeg vil heller kalle deg dronningens slave, for du trenger virkelig en skjønnhetssøvn».

Vennene hennes sto og fniste ved siden av, hun så på meg med et stygt blick og himlet med øynene. Jeg tok bøkene ut av skapet, snudde meg og gikk nedover gangen uten å si et ord. Hvorfor måtte hun være så slem.

Jeg begynte på denne skolen for to dager siden og hadde allerede en fiende og en bestevenn. Hvorfor måtte alt være så vanskelig? Jeg fikk en melding fra Sofia.

Sofia: «Hei møt meg ved skapet mitt 11:45»

Jeg: «Hvorfor?»

Sofia: «Det får du vite når du kommer dit, presis 11:45»

Jeg: «OK»

Jeg var ved skapet til Sofia etter mat, presis 11:45 som vi hadde avtalt. Men hun var ikke der, i stedet stod Yasmin og de andre populære jentene der og diskuterte hvem som hadde den dårligste stilen. Men jeg hørte ikke at noen jenter nevnte Yasmin.

Hun skal alltid være så perfekt. Jeg sto og ventet i ti minutter uten å se Sofia. Så jeg sendte en melding.

Jeg: «Hvor er du?»

Jeg: «Du sa presis 11:45 ved skapet ditt ikke sant?»

Jeg fikk ikke noe svar, hun sa jo at vi skulle møtes her. Yasmin snudde seg og så på meg og så sa hun:

«Vi vet vel alle hvem som har den dårligste stilen, ikke sant jenter», sa hun slemt.

«Bare se på henne, hun ser ut som en av de slavene som jobbet for en egyptisk farao.»

Det virket i hvert fall som hun hadde fulgt med i historietimen. Jeg ble stående og stirre stygt på henne.

«Skal du og den lille vennen din opptre i talentshowet, for i så fall kommer dere til å drite dere ut, jeg og de andre skal danse en dans jeg har laget, og siden jeg har laget den er den den beste dansen i skolens historie», sa hun, som om hun var en prima ballerina fra Paris.

«Ok, så du tror at du er bedre enn oss, jeg skal vise deg hva som er historie, vi skal melde oss på, og vi skal vinne over deg og de dumme danserne dine!»

Jeg hadde egentlig ikke tenkt jeg skulle melde meg på, men nå virket det som at jeg måtte gjøre det uansett. Endelig, Sofia løp ned over gangen, men hun stoppet da hun så uttrykket mitt.

«Er det noe galt,» spurte hun nervøst.

«Nei da, bare Yasmin og de snobbete vennene hennes.»

Jeg fortalte om hva Yasmin hadde sagt, og hvorfor vi ble nødt til å opptre på skolens talentshow.

«Så hvorfor ba du meg komme hit», spurte jeg spent.

«Jeg tenkte faktisk at vi skulle øve til talentshowet, og nå som du har bestemt deg for at du er nødt til å være med, slipper jeg å spørre om du vil eller ikke.

Men nå som du har fortalt meg så mye, og jeg ikke kom da jeg skulle, så har vi ikke noe tid igjen til å øve. Vi kan sikkert møtes en annen dag for å øve.»

Kapittel 3

Torsdag 10.05.2021

Jeg sto ved skapet mitt og så på telefonen da jeg fikk en melding av Sofia.

Sofia: «Hei skal du gjøre noe etter skolen i dag?»

Jeg: «Nei hvordan det»

Sofia: «tenkte vi kunne øve til talent showet»

Jeg: «Ok hvor møtes vi?»

Sofia: «Hjemme hos meg.»

Jeg: «Mottatt, ha det»

Sofia : «Ha det»

Så vi møttes etter skolen for å øve til showet. Sofia tok frem en

notatbok og begynte å skrive.

Talent show

- Hva er navnet på gruppa:

- Hva skal vi opptre med:

Og etter at vi hadde diskutert litt, hadde vi bestemt oss for å hete Girl power og opptre med en sang som heter *Side to side* av Ariana Grande. Eller egentlig ikke, for Sofia ville vi skulle danse til en sang vi skulle lage selv. Vi ble egentlig ikke enige om hva vi skulle gjøre, så det gikk vel ikke helt som planlagt.

Kort sagt skal ikke vi opptre på talent showet sammen allikevel.

Så det viste seg at jeg måtte slå Yasmin helt på egen hånd.

Kapittel 4

Lørdag 12.05.2021

Audition var om to dager, og jeg var på rommet mitt og øvde på sangen jeg skulle synge på talentkonkurransen. Telefonen min ringte. Det var Sofia som ville snakke om det som skjedde på torsdag.

«Hei, jeg beklager det som skjedde, men du må innrømme at å synge en sang av Ariana Grande ikke er den beste ideen du kan få hvis du vil vinne en konkurranse.»

«Ok, så du mener fortsatt at å synge til Ariana Grande er en dårlig ide, hvorfor ringte du meg da? Du beklager sikkert bare fordi du vil at jeg skal bli med på å gjøre det du har lyst til. Ring meg opp igjen når du har ombestemt deg.»

Jeg la på og skrudde på musikken. Hvorfor måtte hun være så dum! Kunne hun ikke bare innrømme at min ide var bedre enn hennes?

Kapittel 5

Mandag 14.05.2021

Hvorfor må alt alltid gå utover meg. Det er tre ting, en bra og to dårlige, den bra tingen er at jeg kom med på konkurransen! Den ene dårlige tingen er at jeg må opptre sammen med Sofia allikevel. Lang historie, men kort sagt, det skjedde en feil i systemet. Og bare så du vet det, jeg og Sofia er ikke venner. Uansett, den andre dårlige tingen er at Yasmin hadde en skikkelig bra opptreden. Så hvis jeg ville slå Yasmin, måtte jeg bli venn med Sofia igjen, så jeg ringte henne.

«Hei!»

«Hva er det du vil?»

«Jeg beklager for sist, det var ikke meningen å si at din ide var dårlig. Jeg overdrev kanskje en smule.»

«Det går fint, jeg beklager jeg også, er vi venner?»

«Selvfølgelig, men vi må fortsatt finne ut hva vi skal opptre med!»

«Hva om vi blander de to ideene?»

«God ide, vi møtes etter skolen i morgen for å øve!»

«Ok. Ha det!»

«Ha det!»

Kapittel 6

Mandag 21.05.2021

Jess! Jeg og Sofia kom på andreplass i talentshowet, og tro det eller ei, vi vant over Yasmin. Jeg er så glad at jeg ikke kan beskrive det. Vel, det var alt jeg rakk å skrive i dag. Jeg og Sofia skal feire at vi vant andreplassen på favorittkafeen vår.

Trist ninja

Av Storm Litzeim Melaas, 10 år

Det var en gang en ninja som bodde i Kakeland.

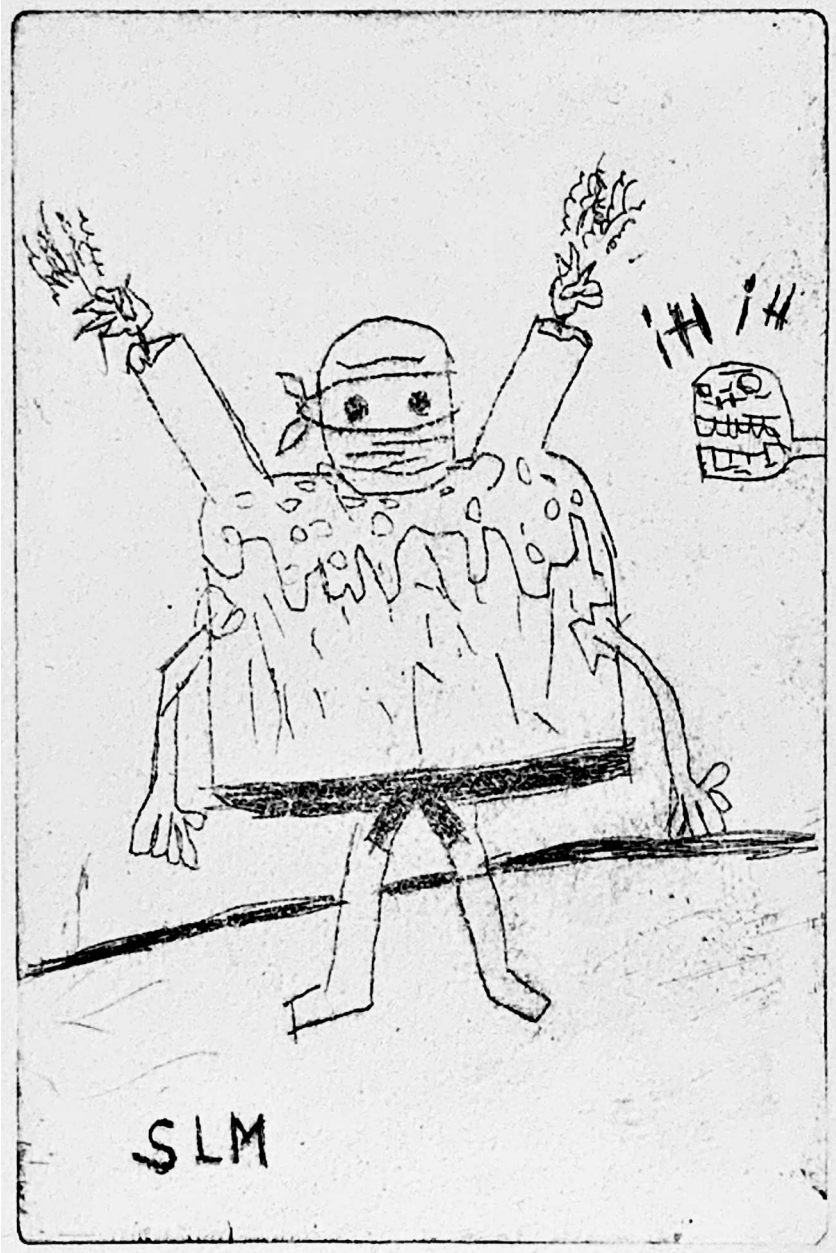
Ninjaen hadde et ønske! Ønsket var å bli en KAKENINJA!

Men han visste ikke hvordan.

En dag var en gammel mann på døra.

Han sa: «Jeg kan gjøre deg til en kakeninja»

«JA!!!!!» skrek ninjaen, og gamlisen gjorde ninjaen til kakeninja.

PÅL

Av Hans Martin Gorset, 10 år

Det var en gang en gutt som het PÅL. Han bodde med mammaen og pappaen sin i et hus som var falleferdig. Han gikk i 1.klasse på Lørenskog skole utenfor Oslo.

Det var en strålende første dag på skolen etter sommerferien. PÅL gleda seg skikkelig til dagen han hadde foran seg.

«FORT DEG, ELLERS KOMMER DU FOR SENT TIL SKOLEN», ropte mammaen til PÅL.

Han kledde på seg og gikk ned til frokost.

«Vil du at jeg skal kjøre deg?» spurte pappaen.

«Nei, jeg kan ta bussen», sa PÅL.

Da PÅL kom på skolen var det bare to minutter til det ringte inn.

RRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR.

PÅL gikk inn. DA han kom inn i klasserommet tok læreren et opprop.

«Marcus Willumsen, Thomas Paulsen, PÅL Lippert...»

Da det var friminutt gikk PÅL til klatrestativet. Han fløy flere meter og landa med et BOOOOOMP. «AUUUU», skrek PÅL. Han lå i en sølepytt, plutselig kom det en neve i hundre

kilometer i timen mot han. BOOOOM.

PÅL begynte å gråte voldsomt.

RRRRRRR.

Han kom seg på beina og gikk inn til timen. Han ville si ifra med en gang, men han turte ikke fordi han ikke kjente læreren så godt. Han sa heller ikke noe til mammaen og pappaen.

Dagene gikk som den første, skader, blåmerker, og blod. PÅL var utrolig god til å skjule all mobbinga. Etter to måneder med blodig mobbing kom det verste, PÅL var i det høyeste treet på skolen og hadde det veldig fint, men selvfølgelig kom gjengen som mobba han.

«Dere våger ikke å gjøre meg noe», sa PÅL.

OMF

«AAAAAAAAAAAAAAAAA», skrek PÅL. KNAAAS KNEKK.
PÅL hadde brukket det venstre beinet.

«HAHAHAHAHAHAHAHAHA», brølte gjengen og hoppa ned fra treet. Nå kunne PÅL ikke gjøre noe. Men akkurat da PÅL trodde han skulle dø kom en fyr i andreklasse.

«Hva har skjedd med deg?» spurte han.

«Jeg har brukket beinet», sa PÅL.

«Stakkars deg», sa han i andreklasse.

«Jeg går og sier det til en voksen.»

«Jaaaaa», sa PÅL.

Til jul ordna alt seg, gjengen kom i mobbefengsel, PÅL var helt frisk og foreldra og læreren visste alt. Gutten i andreklasse het Odd, og PÅL og Odd ble bestevenner.

Alien

Av Diana Visminaite, 12 år

Badelandvennene

Av Thea Linea Juul Pedersen, 9 år

Det var en gang en hundevalp som ville lære seg å svømme.

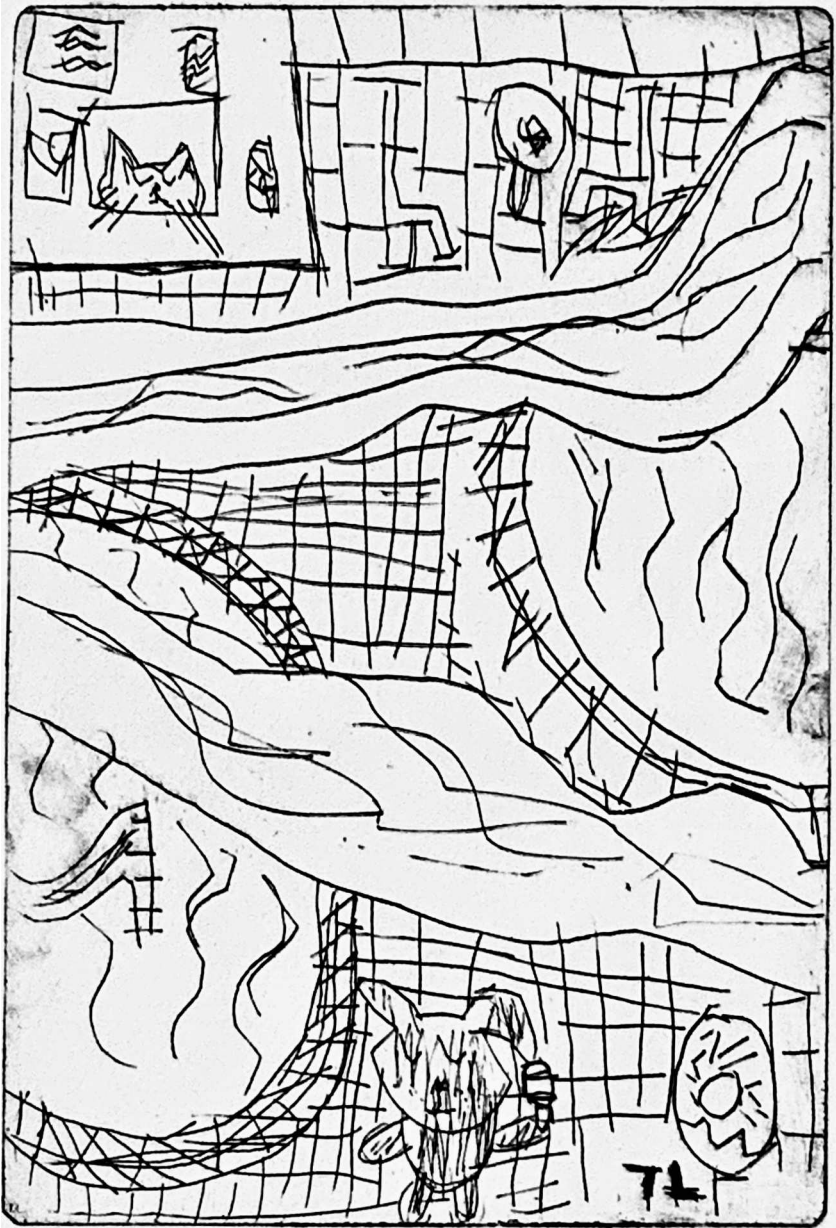
Men den var så liten at den bare fikk være i barnebassenget, og der var det jo skikkelig kort ned til bunnen. Så den satte i gang å tenke ut en plan, men det var litt kjedelig, så den satte seg i badebassenget og kjøpte seg en is.

Og da det hadde gått en time så den at det var en sklie der. Den prøvde å skli, og det var faktisk skikkelig gøy, så den prøvde flere ganger. Det var så gøy at den sklei i en halv time.

Og så knakk sklia.

Så den spurte om den kunne prøve voksensklia, men de sa nei. Så den tok teip og stylter, og teipet dem fast og tok kostyme over. Da hadde han vokst og var visst høy nok likevel, og den fikk mange venner, og alle vennene lekte og det var gøy.

Så kjøpte den middag til alle, og så svømte de. Og så kjøpte de en stor badeleke og lekte og så sprakk den. Og det var synd. Så den kjøpte 7 store badeleker, og så lekte de i 2 timer, og så gikk dem opp og spiste is. Og de ble så kalde at de gikk i bassenget og badet. Og det var gøy. Og så dro de på kino. Og det var også gøy.

Drama

Av Selma Wessel-Borgersen, 11 år

Hei, jeg heter Andrine -jeg har grønne øye, brunt hår og har en venn som heter Lukas. Han og jeg har vært venner siden barneskolen, men i det siste har Lukas oppført seg slem.

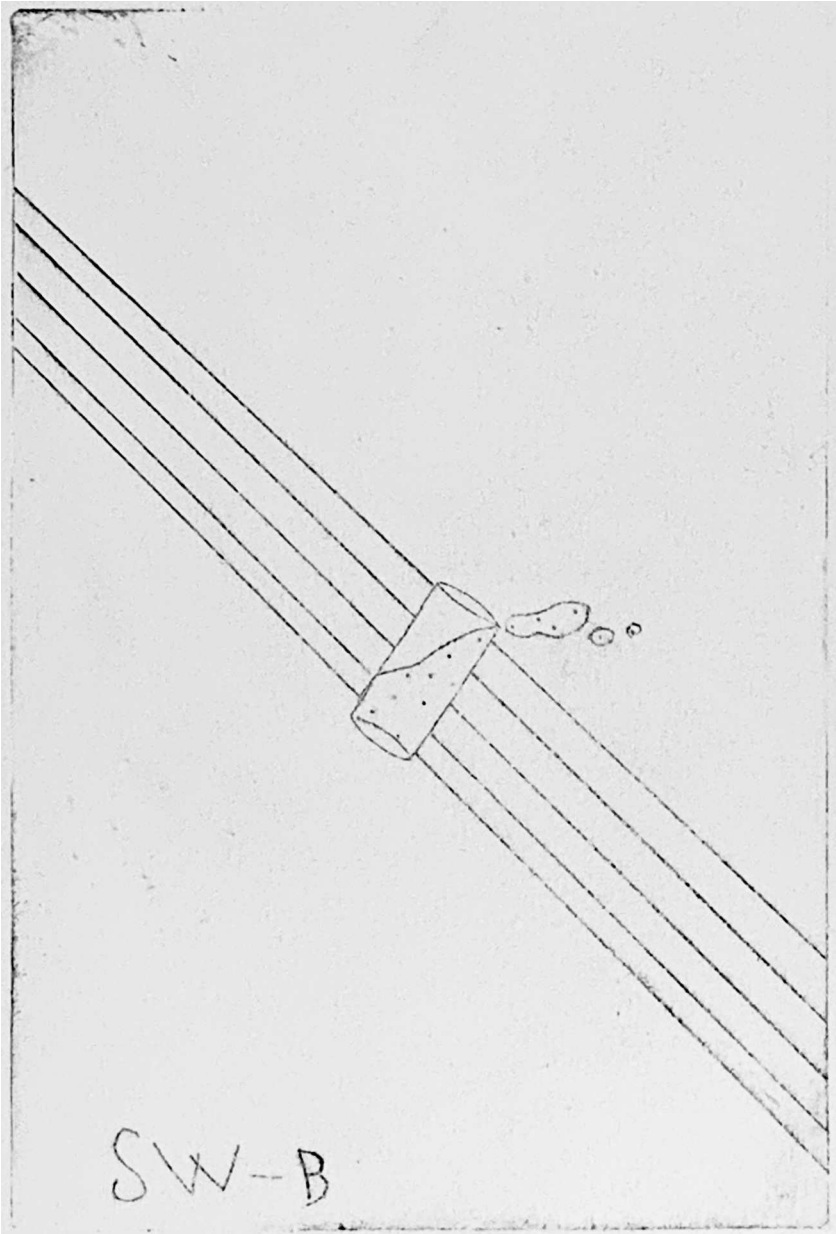
Ring, ring, det er storefri og Marnie, Siri, Augusta, Lukas og Ole sitter under kastanjetreet ute i skolegården. Marnie og jeg snakker om han gutten som spurte henne. Siri, Augusta, Lukas og Ole sitter og snakker om den nye filmen. Så kaster Lukas jus på genseren min den jeg fikk av mamma før hun døde.

«Hva driver du med, Lukas, du har ødelagt genseren min for alltid!» sier jeg fortvilet.

«Den var stygg uansett, og dessuten trenger du ikke være så lei deg for en genser. Det er bare tåpelig», svarer Lukas irritert.

«Du vet jeg fikk den av mamma, og du trenger ikke være frekk!» sier jeg sint.

«Slutt å skap deg, den var ikke fin i det hele tatt, og mamma'n din hadde skikkelig dårlig smak! Du er like stygg som genseren og er en dramaqueen som blir SÅ sur for en genser. Håper du får kreft du også!»

Jeg reiser meg med en gang og løper bort til gymsalen med tårer i øynene. Jeg orker ikke sånt drama- ikke på bursdagen til mamma. Siri og Augusta løper etter meg. Etter en liten stund kommer Marnie og Ole.

Men Lukas sitter igjen under kastanjetreet med et stort smil, det ser ut som han ikke bryr seg i det hele tatt. Marnie er supersur.

«Hvorfor er han sånn mot deg Andrine? Å si sånn om deg og moren din er ikke den Lukas jeg kjenner», sier Marnie.

«Det er ikke den Lukas jeg kjenner heller», sier Ole.

«Etter at Olivia gjorde det slutt, har han vært helt uspiselig.» sier Augusta.

«Du kan låne skiftetøy av meg, Andrine», sier Siri.

«Takk», sier jeg, tørker tårene og blir med Siri inn for å skifte genser. Hun håper jusen går av i vask -det gjør jeg også. Marnie blir med oss inn i garderoben. Mens jeg skifter, prøver Augusta og Ole å snakke med Lukas. Men han blir bare enda sintere og ber dem om å pelle seg vekk. Augusta og Ole går til kantinen for å vente på oss der.

Når jeg har skiftet genser og skal gå ut av garderoben, merker vi at døren er stengt fra utsiden. Vi river og sliter i døra, hamrer og roper - men ingen hører oss. Da får Marnie en idé om å klatre ut av det lille vinduet på doen.

Siri er den tynneste av oss, og vi hjelper henne opp og prøver å dytte henne ut. Men hun blir sittende bom fast! Vi prøver å dra

henne inn igjen, men det går heller ikke. Siri begynner å bli helt rød i hodet, og ynker seg og sier at det gjør skikkelig vondt i magen.

Akkurat da kommer rektor Hansen gående med spaserstokken sin, og skjønner alvoret. Han ringer 110, og heldigvis kommer brannvesenet etter en kort stund og hjelper Siri ned. Hun klager over at det gjør skikkelig vondt i siden. Brannvesenet ringer etter ambulanse, og Siri blir sendt på sykehuset med et bristet ribbein for å sjekke etter indre skader.

Rektor Hansen er rasende, og ber Marnie og meg å komme på kontoret hans «pronto». Han forlanger å få vite hvorfor Siri hang ut av vinduet på do i 2. etasje. Vi forteller hele historien om Lukas, jusen han sølte på genseren min, hva han sa om mamma, og at vi ble stengt inne i garderoben og at ingen hørte oss når vi ropte på hjelp.

Rektor Hansen ber noen å hente Lukas, og på kontoret innrømmer Lukas alt og sier at det var han som hadde låst oss inne med nøkkelen han hadde stjålet av vaktmesteren. Lukas begynner å gråte når rektor utviser han fra skolen i en uke og ringer foreldrene hans.

Fredag natt sender Lukas en melding til meg og ber om unnskyldning og sier at han er lei for det han sa om mamma. Jeg svarer at jeg tilgir han, men innerst inne vet jeg at jeg aldri kommer til å glemme det han sa.

Dette er starten på et mareritt...

TROBBEL

En samling helt nye
historier fra barn og unge
på Hadeland.

Illustrert utgave.

Hadeland

kulturskole

